

# Người Yêu Nổi Tiếng Của Trùm Mafia

## Contents

|                                                                     |          |
|---------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Người Yêu Nổi Tiếng Của Trùm Mafia</b>                           | <b>1</b> |
| 1. Giới Thiệu . . . . .                                             | 2        |
| 2. Lần Đầu Gặp Mặt . . . . .                                        | 2        |
| 3. Chap 2 Bản Hợp Đồng Vô Lí . . . . .                              | 5        |
| 4. Chap 3 Chạy Trốn . . . . .                                       | 6        |
| 5. Chap 4 Make Love . . . . .                                       | 8        |
| 6. Chap 5 Có Chút Gì Đó Gọi Là Rung Động . . . . .                  | 10       |
| 7. Chap 6 Có Thai . . . . .                                         | 11       |
| 8. Chap 7 Bị Bắt Cóc . . . . .                                      | 13       |
| 9. Chap 8 Vì Em Anh Có Thể Chết . . . . .                           | 14       |
| 10. Chap 9 Em Thừa Nhận Là Em Yêu Anh . . . . .                     | 16       |
| 11. Chap 10 Người Cũ Trở Lại . . . . .                              | 18       |
| 12. Chap 11 Âm Mưu Chia Cách (1) . . . . .                          | 19       |
| 13. Chap 12 Âm Mưu Chia Cách (2) . . . . .                          | 21       |
| 14. Chap 13 Cảm Giác Không Tìm Thấy Em Làm Anh Phát Diện... . . . . | 23       |
| 15. Chap 14 Anh Nhớ Em... . . . .                                   | 25       |
| 16. Chap 15 . . . . .                                               | 27       |
| 17. Chap 16 Đứa Bé Đây Rất Giống Anh . . . . .                      | 28       |
| 18. Chap 17 Anh Không Nhầm . . . . .                                | 30       |
| 19. Chap 18 Ghen . . . . .                                          | 32       |
| 20. Thông Báo . . . . .                                             | 34       |
| 21. Chap 19 . . . . .                                               | 34       |
| 22. Chap 20 . . . . .                                               | 36       |
| 23. Chap 21 . . . . .                                               | 38       |
| 24. Chap 22 . . . . .                                               | 41       |
| 25. Thông Báo Nho Nhỏ . . . . .                                     | 42       |
| 26. Chap 23 . . . . .                                               | 42       |
| 27. Pr Truyện Mới. . . . .                                          | 43       |
| 28. Chap 24 . . . . .                                               | 43       |
| 29. Chap 25 End . . . . .                                           | 45       |

## Người Yêu Nổi Tiếng Của Trùm Mafia

---



### Giới thiệu

Cô là một ca sĩ rất nổi tiếng trong ngành âm nhạc thế giới. Cô được mọi người yêu mến và ngưỡng m

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-noi-tieng-cua-trum-mafia>*

## 1. Giới Thiệu

Jessica(jes)(nữ chính) 24 tuổi : là một ca sĩ, người mẫu, diễn viên... rất nổi tiếng trên thế giới.

Tử Nha Hương 24 tuổi : cô là bạn thân của cô kiêm đồng nghiệp của cô cũng nổi tiếng không kém gì cô.

—————anh em nhà họ Mạc—————

Mạc Thiên Dương (nam chính) 28 tuổi : Anh là người nắm toàn bộ quyền hành của Mạc gia(gia tộc nổi tiếng nhất nhì thế giới) từ lúc 18 tuổi. Anh điều hành mảng Hắc đạo. Anh quản lý chuỗi sòng bạc, chuỗi quán bar nổi tiếng khắp thế giới. Từ nhỏ đã tinh thông võ nghệ. Tính tình trong nóng ngoài lạnh.

Mạc Thiên Tân 27 tuổi : Từ nhỏ đã khắc khẩu với anh trai mình. Là em trai của Mạc Thiên Dương. Người nắm quyền hành sau Mạc Thiên Dương. Anh điều hành mảng Bạch đạo gồm kinh doanh bất động sản, nhà hàng, khách sạn resort cao cấp. Từ nhỏ đã tinh thông võ nghệ.

Mạc Thiên Di 22 tuổi : là em út trong nhà. Rất quý Jessica và Nha Hương. Đang học ngành công nghệ thông tin. Ngoài ra còn điều hành hãng thời trang MTD

Và còn một số nhân vật khác.

## 2. Lần Đầu Gặp Mặt

” AAAAAA JESSICA VÀ LỤC NHA HƯƠNG KÌA” đám fan của cô vừa đuổi vừa la hét.

“Trời ơi cậu thấy chưa jes bây giờ sắp muộn rồi đấy đến lúc đấy tớ không giải thích với công ti chuyện cậu rủ tớ trốn đi chơi rồi để đám fan rượt đuổi đâu! Chạy nhanh lên lần sự kiện này rất quan trọng đấy!” nha hương cô bạn đồng nghiệp kiêm bạn thân của jessicavừa chạy vừa nói.

“Tớ xin lỗi! Chỉ tại lúc đấy cái khẩu trang tự nhiên rơi ra thôi nên tớ mới bị phát hiện chứ bộ, chứ có phải tớ muốn đâu. Mà khỏi cần tớ trang điểm rồi bây giờ chỉ cần thay đồ là được rồi!” jessica chạy hết tốc lực và nói.

“Thôi không nói gì nữa tập chung vào chuyên môn chính đi tí nữa bọn họ mà đuổi kịp thì chỉ có nước chết thôi đấy. Ấy gù tại ai mà cái chân tôi nó phải đau đớn như thế này nhỉ!!” nha hương lườm jessica cháy mặt.

“Tớ nói xin lỗi rồi mà. Chỉ nốt lần này thôi. Còn lần sau có cho tiền tớ cũng không giám đi ra ngoài nữa” jessica vừa thở vừa nói

“Còn 50 mét nữa là đến rồi” nha hương vừa nói vừa vắt chân lên cổ mà chạy

\* Khách sạn 6 sao của Mạc gia \*

Trước cổng khách sạn nơi tổ chức sự kiện. Có hai người mặt mày trông rất là tức giận.

“Hai cô đi đâu mà bây giờ mới đến.” hai người quản lí hét vào hai cô

“Chúng tôi cần thay đồ. Phòng của chúng tôi ở đâu.” nha hương lạnh giọng nói

”Phòng 105 tầng 34 và 10 phút sau phải có mặt ở đây đấy nhé!

“Chúng tôi biết rồi.” nói rồi hai cô đi lên thang máy.

“Ai nhaa biết thế này thì đã k nghe lời cậu đi ra ngoài rồi” nha hương bấu véo tay của jes.

Jes gỡ tay nha hương ra. Và xoa xoa tay mình và nói “hazz nếu thế thì cậu chỉ cần từ chối là được thôi. Sao cậu phải đi theo mình”

“Cậu cậu dám nói thế hay sao” nha hương tức điên lên định lao vào cắn xé jes nhưng...

Ting

May quá tiếng thang máy đã cứu jes khỏi cơn thịnh nộ của nha hương.

“Thôi tớ đi vào thay đồ đây” nói rồi jes mở cửa phi thẳng vào phòng.

Trong phòng hai cô nàng đang vật lộn với đồng quần áo. Cqí thì sáng màu quá, cai thì tối màu quá cái thì quá hở.

“A cái này” jes reo lên vui sướng vì đã chọn được một chiếc váy ren màu đen. Làm tôn lên dáng người rất đẹp của cô.

“Đâu đâu cho tớ xem với” nha hương ngó đầu ra “ai nhaa cậu biết nhìn đồ đấy. Mình thấy cậu mặc bộ này đẹp không chịu nổi.”

“Oke xong rồi chúng ta đi được chưa” nha hương kéo kéo tay jes

” Cậu cứ ra trước đi tí tớ ra sau. Tớ phải trang điểm lại đã” jes xua tay

“Ồ nhanh lên nhá” nha hương đi ra và quay đầu lại nói

Jes thoa lại tí son đỏ và kẻ lại đôi lông mày. Khi nhìn vào đồng hồ thì ôi thôi xong còn có tầm 5 phút nữa. Và trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến từ chạy mà thôi.

Đang cầm mặt cầm mũi lại để chạy thì...

“Ui daa” jes đưa tay lên đầu và người thì đang nằm trong lòng một người đàn ông nào đó “xin lỗi, tôi vội quá nên không để ý” nói rồi jes đi luôn để lại Mạc Thiên Dương ngẩn người. Cái áo sơmi trắng bây giờ đã có một vết son.

Làn da trắng, cái mũi cao, đôi môi nhỏ xinh và dáng người thon thả. Trên đời này còn có người làm cho tảng băng như anh ngẩn người được sao. Chính cô gái kia đã làm Mạc Thiên Dương anh có ấn tượng trong lòng.

“Lão đại...có cần đuổi theo không?” - Viên Hoàng nói làm cho anh mới hoàn hồn, thoát khỏi suy nghĩ ấy.

“Khỏi đi cô ấy là Jessica ca sĩ đang được mến mộ nhất và hot nhất hiện giờ” Thiên Di nói với giọng rất hồ hởi.

“Sao em biết tên cô ấy” Mạc Thiên Dương nhíu mày quay ra chỗ Thiên Di.

“Sao lại không em rất rất hâm mộ chị ấy. Vừa hát hay nhá lại còn xinh nữa nhá. Chị ấy là khuôn mặt đại diện của rất nhiều hãng mĩ phẩm nổi tiếng nữa” Thiên Di kể một loạt không ngừng nghỉ.

“À có phải là cái cô ca sĩ hát bài cái gì mà every time i feel your love and kiss oh baby... mà em suốt ngày lải nhải bên tai anh phải không?” Thiên Tân gõ vào đầu em gái.

“Đau. À mà còn thiếu một chuyện là chị ấy với cô người mẫu Tử Nha Hương rất thân với nhau nha” Tử Di vui vẻ nói

“Điều tra về hai cô ấy” Mạc Thiên Dương sai Viên Hoàng

“Anh...tại sao lại muốn biết về cô gái ấy” Thiên Tân nhú mày. Tại sao anh trai anh lại muốn biết về cô gái tên Jessica kia đến thế nhỉ? Ất hẳn là có tình ý với cô ta

“Ai nhaa em sẽ cho anh mượn hăng thời trang của em mà kí kết hợp đồng với cô ấy” Thiên Di nói xong phá lên cười

....

....

....

\*\*\*\*\*

“Ai nhaa cậu mà đến trễ 3 phút rồi. Tí thể nào cũng bị quản lí trách cho mà coi” nha hương nhìn cô bạn mà không khỏi cầu mong cho cô ấy đừng bị chửi.

“Chúc tố may mắn đi” jes nói với giọng sợ sệt.

Quản lí của Jes đi tới. Đồng nghĩa với việc jes sắp chuẩn bị...

“Tớ sẽ làm giỗ cho cậu. Good luck” nói rồi tử nha đi lánh nạn

“Cô có biết cô tới muộn không mang tiếng là sao hạng A đến muộn còn mặt mũi đi gì không” đang nói đến đây thì chuông điện thoại vang lên “Alo....dạ tôi biết rồi....dạ dạ....chắc hẳn hai cô ấy sẽ không làm ngài thất vọng”

Hơ chuyện quái gì đang xảy ra đây. Tự nhiên anh ta mặt như khỉ rồi bây giờ lại nở hoa trên mặt là sao. Mà thôi mình phải cảm ơn cái cuộc điện thoại kia đã giúp mình thoát nạn.

“Này cô có nghe gì không vậy này này” anh ta vỗ vai jes

“À dạ gì ạ?” jes thoát khỏi cái suy nghĩ kia

“Cô và Nha Hương chuẩn bị ngày mai đi kí hợp đồng với hăng thời trang MTD” anh ta nói mà không thể dấu đi nụ cười rộng đến mang tai

“Dạ hợp đồng ý ạ” jes há hốc mồm “nhưng mà tôi tưởng chúng tôi đi đến sự kiện này vì sự hợp tác của công ti mình với công ti bên Trung này thôi mà, sao lại có vụ hợp đồng nữa ở đây”

Anh ta quay đi và không quên vút cho cô một câu “không nói nhiều, mai chuẩn bị mọi thứ cho thật hoàn hảo”

...

...

“Anh ta quá đáng lắm rồi” Tử nha tức giận nói

“Tớ tưởng là sau vụ sự kiện này chúng mình được nghỉ ngơi một hai ngày ai dè lại vướng vào cái hợp đồng thời trang này” jes nói với giọng mệt mỏi

“Thôi dù sao cũng nói cũng chẳng thay đổi được gì. Thôi ngủ đi mai còn dậy sớm để chuẩn bị nữa” nha hương trằm chằm nói với giọng ngái ngủ

...

...

...

Hai cô chìm vào giấc ngủ. Ngày mai sẽ là ngày thay đổi cuộc đời hai cô.

### 3. Chap 2 Bản Hợp Đồng Vô Lí

Sáng hôm sau.

“Dậy đi Nha hương dậy đi” jes đang kéo chăn kéo gối và kéo người của nha hương ra

“Ưm cho tớ ngủ 5 phút nữa thôi”

” Cậu mau dậy đi muộn rồi hôm nay cậu không nhớ tội mình phải...” jes chưa nói hết câu thì nha hương đã bật dậy phi thẳng vào nhà tắm để làm VSCN

“Jes cậu thay đồ trước đi tí tớ ra tớ thay sau”

“Oke nhanh lên nhé” nói rồi jes đi chọn cho mình một bộ đồ. Váy ren màu trắng hở vai sao! Một lựa chọn không tồi đâu.

“Woa bạn tôi quả là có mắt nhìn đồ ha! Đẹp quá đi” nha hương vờ bước ra đã khen cô nàng jes nhà ta

“Thôi đi bạn của tôi ơi! Vào thay đồ đi rồi còn đi. Vừa nãy quản lí gọi điện bảo tầm 15 phút nữa sẽ cho xe đến đón đấy” jes đẩy nha hương đi thay đồ.

\*15 phút sau\*

Jes và Nha Hương đang ngồi ở trên xe do quản lí điều tới. Trên xe lúc này hai cô đang huyền thuyên đủ chuyện và không chú ý đến việc mình đến nơi hay không.

“Jessica, Nha Hương đến nơi rồi” người tài xế nhắc hai người

Hai người bước xuống xe. Mắt không chớp khi nhìn vào dinh thự nhà họ Mạc.

“Này cậu có biết đây là dinh thự của gia tộc nào không sao mà to thế” Jes ngây ngốc hỏi

“Cái gì cậu không biết sao! Đây là dinh thự nhà họ Mạc đấy. Ôi trời ơi gia tộc nhà họ Mạc là gia tộc nổi tiếng thế giới đấy! Thật sự cậu không biết sao” Nha hương sững sốt vì độ nắm thông tin của cô bạn thân mình thật là có giới hạn nha.

Khoảng tầm 2 phút sau có ông quản gia của Mạc gia ra nghênh đón hai cô.

“Hai vị tiểu thư đây tên là Jessica và Tử Nha Hương phải không” ông ta kính cẩn hỏi

“Dạ! Mà ông cứ gọi cháu là Jes thôi chứ đừng dài dòng như thế” Jes lễ phép đáp

“Quản lí của hai cô đang ở trong đợi hai cô rồi đấy! Mới hai cô vào”

Hai cô bắt đầu bước vào căn biệt thự ở phía nam dành cho khách đến bàn bạc công việc.

Ôi trời ơi! Toàn bộ nội thất nhìn qua cũng biết là không hề rẻ mà.

“Hai cô đã tới sao! Vào đây rồi chúng ta vào thẳng vấn đề” người quản lí của hai cô lên tiếng.

Hai cô bước tới và ngồi vào chiếc ghế bên cạnh người quản lí.

“Bây giờ tôi...” Thiên Tân đi ra và...

**RẦMM RẦMM UỖNNHH UỖNNHH!**

Thiên Tân anh đã trúng tiếng sét ái tình do nhìn vào Nha Hương lúc cô cười. Và Thiên Tân anh đã bị cướp đi trái tim.

“Lão nhị...lão nhị” Bạch Hổ gọi anh.

Tâm trí anh bây giờ với quay về. Anh quay sang người anh trai của mình và nói.

“Anh ơi! Hình như em đã yêu cô người mẫu Tử Nha Hương kia rồi”

“Hừ...chú đẹp đi cho anh. Lúc nào chú gặp người đẹp mà chẳng bảo là yêu” Thiên Dương hừ lạnh.

“Không lần này là em yêu thật” Thiên Tân ra sức giải thích

Thiên Dương không nói gì. Mà chỉ nhìn vào cô gái mang tên Jessica kia thôi.

“Chúng ta bắt đầu được chưa??” Jes lên tiếng.

“Được! Nào chúng ta bắt đầu thôi” Thiên Tân vui vẻ nói.

...

...

“Về điều khoản của hợp đồng thì bên A(hai cô) sẽ phải đến chỗ bên B(hai anh) để ở, thì lúc đó chúng tôi sẽ quản lí các cô tốt hơn” Thiên Tân nói với giọng cực kì thích cái điều khoản này.

“Không được ” hai cô đồng thanh

“Tại sao lại không được” Thiên Dương nhún mày hỏi

“Chúng tôi sẽ tập catwalk ở đâu, tập hát ở đâu. Còn phòng thu âm và phòng tập vũ đạo nữa” Jes và nha hương gân cổ lên nói

“Được chúng tôi sẽ đáp ứng hết cho các cô” Thiên Dương nhếch môi. Tưởng chuyện gì chứ chuyện này đối với anh là rất nhỏ.

“Điều thứ hai là khi ở chỗ chúng tôi cô Jessica không được đi đâu quá 9 giờ tối!” Thiên Dương nói

“Cái gì tôi thấy bản hợp đồng này càng ngày càng vô lí rồi đấy” jes nói trong bất mãn. Tại sao cô không được đi đâu quá 9h mà trong khi đó Nha Hương thì sao. Không công bằng

Trong lòng Thiên Dương đang rất tức giận. Cái gì mà vô lí. Anh chỉ muốn bảo vệ cô thôi mà. Anh sợ khi cô là của anh rồi thì cô sẽ gặp thêm nguy hiểm. Anh chỉ muốn tập cho cô thói quen này thôi mà.

“Tôi không kí hợp đồng này” Jes bất mãn nói

“Nếu cô muốn công ti cô phá sản thì hãy ngoan ngoãn mà làm theo đi” Thiên Dương hong dọa

Quản lí nghe thấy. Thì sợ xanh mặt lại, và quay sang chỗ của jes nói.

“Cô hãy mau kí đi không thì công ti chúng ta sẽ.... Tôi xin cô đấy”

Jes cũng mỉm lòng vì công ti đó chính là công ti của ba mẹ nuôi cô.

“Tôi sẽ...kí” jes sợ hãi nói.

Thiên Dương cười như không cười. Muốn từ chối anh sao, muốn thoát khỏi anh sao. Cô không thể đâu.

“Bây giờ các cô đi đâu chúng tôi sẽ điều theo vệ sĩ và một hai xe đi sau để bảo vệ” Thiên Tân nói. Trong lòng anh rất vui, anh không nghĩ anh trai anh lại có thể dùng một cái mưu hèn kế bẩn như thế.

“Mai các cô hãy chuyển về đây” Thiên Dương lạnh giọng nói.

=====

Mọi tay quá đi! Các bạn vote cho au đi vote cho au đi!

#### 4. Chap 3 Chạy Trốn

Sáng sớm ngày ra đã có khoảng 15 đến 20 người đến chỗ của hai cô để thu dọn đồ.

“Này đồng cúp của tôi dễ vỡ lắm gởi cẩn thận vào” Jes la to làm mấy anh nhân viên thật sự sợ hãi nha

“Quần áo của chúng tôi đừng bỏ chung... này có nghe gì không” à đó là bạn Nha Hương đang lo cho mấy em quần với chả áo.

...

...

Sau 3 tiếng cũng đã dọn xong. Và hai cô đang trên đường đi đến Mạc gia. Khỏi phải nói 2 anh em nhà kia vui như thế nào.

Hừ muốn cô chuyển đến đây sao không dễ đâu. Cách tốt nhất để thoát ra khỏi căn biệt thự này là bỏ trốn. Đúng rồi bỏ trốn.

“Này Jes Jes cậu đang nghĩ cái gì vậy” Nha Hương lay lay người jes

“Này tớ bảo...” jes kéo nha hương vào người mình rồi...

“Thế này.....” nghe jes nói mà mặt nha hương tái lại nhưng cũng phải gật đầu mà nghe theo.

“Bác tài xế ơi, cháu nhớ ra là cháu phải mua... mua” jes áp úng

“Mua gì thưa cô” bác tài kính cẩn hỏi

“Hôm nay đi cả của cháu...” jes áp úng

Bác tài đỏ mặt nói “Có cần tôi chở cô ra chỗ để mua không?”

“Dạ không ạ mình cháu đi được rồi” cô lớn tiếng vì sợ hỏng hết kế hoạch

“Không được thế thì lão đại sẽ xử tôi mất” bác tài xế lo sợ

“Không sao đâu mình cháu đi được rồi bác ạ” nói rồi cô vọt xuống xe và đi thật nhanh.

—————10 phút trước—————

“Thế này nhá tớ sẽ lấy lí do đi ra ngoài mua đồ tầm 10 phút sau cậu sẽ lấy lí do là đi ra ngoài tìm tớ rồi hai bọn mình cùng trốn” nghe jes nói mà mặt nha hương tái lại nhưng cũng phải gật đầu.

“Nhưng cậu biết thế lực Mạc Thiên Dương như thế nào mà không sớm thì muộn chúng mình cũng bị phát hiện thôi” nha hương lo lắng nói

“Lúc ấy sẽ tùy cơ ứng biến” jes thần nhiên nói

—————10 phút sau—————

“Bác ơi jes đi cũng được một lúc rồi. Hay cháu đi tìm cậu ấy nhé” nha hương nói lại những gì mà jes nói

“Không được. Bây giờ nếu như cháu lo thì chúng ta sẽ về Mạc gia báo với lão đại” bác tài xế nhất quyết “.....”

Xe bắt đầu chuyển bánh để đi đến Mạc gia. Đồng thời bác tài xế đã báo tin cho một vệ sĩ thuộc quyền quản lí của Viên Hoàng để báo cho Viên Hoàng để Viên Hoàng báo tin cho Mạc Thiên Dương.

“Cái gì cô ấy giám trốn” Mạc Thiên Dương lạnh giọng nói, cô muốn trốn anh sao cô còn non và xanh lắm “lục cả soát hết toàn bộ trung quốc này lên, nếu như không thấy thì mở rộng lên cả thế giới”

“Vâng” Viên Hoàng kính cẩn nói

Tiếng chuông điện thoại vang lên mắt ai cũng đổ dồn vào phía của nha hương. Nha hương nhìn vào dòng chữ trên điện thoại và mặt bắt đầu xanh lại.

“Cô mau nghe điện thoại đi” Mạc Thiên Dương lạnh giọng nhắc nhở.

“Ồ để tôi ra ngoài nghe” nha hương vội đứng dậy

“Nghe luôn ở đây” Mạc Thiên Dương nói to “Và mở loa to lên nữa”

“Ách... chuyện này...” nha hương lắp bắp. Xin lỗi cậu jes ơi. Nói rồi cô mở máy để nghe

“A... alo cậu... đang ở đâu vậy” nha hương run run nói

“Sao giọng cậu bị làm sao đấy. Mà đợi cậu lâu quá tớ đi trước rồi. Khỏi lo cho tớ nha, mà biết gì không tớ mới gặp lại Ngô Chu Tước đấy. Bây giờ cậu ấy đẹp trai cực. Cậu ấy vừa mời tớ đi uống nước đấy” jes hớn hở kể lại. Nghe đến cái việc cái tên Ngô Chu Tước kia mời cô ấy đi uống nước và cô ấy còn khen tên Ngô Chu Tước kia đẹp trai là lòng của Mạc Thiên Dương anh có chút ghen tuông.

“Vui không? Mà cậu đang ở đâu?” nha hương sợ hãi hỏi.

“Vui chứ! Tớ đang ở Vân Nam, Vân Nam đẹp lắm. Có lẽ tớ không về nữa đâu!” jes hớn hở nói.

\*RẦMM\*

\*XOÀNGG\*

Tiếng đập vỡ đồ ngày càng nhiều. Mọi người trong phòng ai cũng sợ. Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Mạc Thiên Dương như thế này.

Cái gì! Cô muốn ở đó luôn sao. Muốn rời xa anh đến thế hả? Được rồi nếu cô mà như thế này thì đừng có trách anh độc ác. Cô đừng hòng rời xa anh dù chỉ một bước.

“Sáng sớm mai chuẩn bị xe cho tôi. Tôi sẽ tự mình đi đón cô ấy về” Mạc Thiên Dương lạnh giọng nói.

“Anh có cần người đi theo không” Mạc Thiên Tân lên tiếng. Làm sao một người con gái lại có thể làm cho anh trai của anh phải hạ mình đi đón vậy. Kiểu này chắc chắn một cậu là anh trai mình đã yêu cô ta rồi.

“Không cần” Mạc Thiên Dương nói rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

Còn Nha Hương bây giờ khỏi phải nói là sợ hãi đến như thế nào. Mắt cô nhìn đi nhìn lại những vật mà đã bị ném, bị đập.

“Này cô có sao không, nhìn mặt cô xanh lăm” cô giúp việc gần đấy hỏi han.

“Tôi không...” nói đến đây thì cô bị ngắt.

Mạc Thiên Tân chạy đến chỗ Nha Hương bế cô lên và mang vào phòng mình. Trước khi đi anh không quên nói với mấy cô giúp việc là.

“Bảo với đầu bếp nấu cho tôi bát cháo và đem vào phòng tôi”

...

...

...

---

Chap 4 sẽ có tên là “Make love” đảm bảo chap này sẽ rất là rất là nóng.

## 5. Chap 4 Make Love

Mình không biết viết cảnh nóng nên có gì các bạn đừng ném đá nha.

---

Sáng sớm hôm sau có một chiếc Bugatti veyron supper sports phóng từ Mạc gia ra. Làm mọi người đi đường đổ dồn mọi ánh mắt về chiếc siêu xe ấy.

Cũng phải thôi, chiếc xe đi ra từ phía dinh thự của Mạc gia và còn là chiếc xe đắt như vậy thì ắt hẳn người trong xe phải là một nhân vật tầm cỡ.



Mạc Thiên Dương nắm chặt vô lăng ánh mắt hằn lên nhưng tia tức giận. Hừ! Cô giám trốn anh sao. Thật không may cho cô vì cô đã coi thường thể lực của Mạc Thiên Dương anh quá rồi đấy.

Và cô thật sự ngu ngốc khi chọn khách sạn Lorial làm điểm dừng chân bởi vì cô đâu có biết chính khách sạn ấy là khách sạn của Mạc gia. Lần này thì cô chết với anh.

Thoáng chốc đã đến Vân Nam. Bây giờ mới có 7 giờ. Chắc chắn cô còn đang ngủ, vậy càng tốt anh càng dễ dàng bế cô về hơn.

Chiếc xe đang tiến nhanh đến sân trước của khách sạn. Một cách rất nhanh.

KẾT

Cái xe phanh gấp làm mọi người xung quanh rất là sợ hãi. Bỗng đâu có một người ăn mặc rất lịch sự tuổi cũng đã già tầm 56-57 tuổi đi đến và kính cẩn mở xe.

“Lão đại ngài đến đây sao không báo trước cho tôi, để tôi còn nghênh đón”

“Không cần” nói rồi Mạc Thiên Dương đi thẳng vào trong và đi đến quầy lễ tân.

“Hôm qua có ai tên Jessica đến đây thuê phòng không” anh lạnh giọng hỏi cô lễ tân

“Dạ có cô ca sĩ tên Jessica đến thuê ạ” cô nhân viên sợ hãi đáp.

“Cô ấy ở phòng bao nhiêu?”

“Dạ thưa quý khách! Vì thông tin của khách hàng tôi không được phép tiết lộ huống chi cô ấy lại là siêu sao nổi tiếng ạ” cô nhân viên giải thích.

RẦMM

Anh tức giận đập lên bàn. Ánh mắt của anh trước đã tức giận giờ còn tức giận hơn.

Bỗng người đàn ông trung niên vừa nãy chạy ra hốt hoảng nói.

“Lão đại xin dừng để ý” và quay sang cô nhân viên kia bảo “cô còn không mau xin lỗi”

Cô nhân viên kia ngớ người ra. Cái gì anh ta là lão đại ư, chết cô rồi cô đã động phải nhân vật không nên động.

“Dạ tôi xin lỗi... tôi xin lỗi” cô nhân viên kia liên tục gật đầu “cô Jessica ở phòng 507 ạ”

Anh nghe xong rồi bước đi. Đi vào thang máy giành cho khách hàng. Bởi vì lần này anh đến chỉ có một lí do đó là đi tìm cô chứ không phải đi khảo sát tình hình nên không đi vào thang máy dành cho chủ tịch.

Anh đi trên hành lang mà mọi ánh mắt đổ dồn vào anh. Vì sự gương mặt tuấn tú đáng người cực kì lạnh khốc. Anh nhìn không khác gì một đệ nhất mỹ nam.

Vừa bước vào phòng của cô, thì thấy cô đang uống nước. Cô cũng nhìn anh. Và đồng thời phun hết nước trong miệng vào mặt anh.

“Anh... làm gì ở đây” Jes lắp bắp nói.

“Tôi đến đón em về” anh lạnh lùng nói.

“Không có chết tôi cũng không về với anh”

Anh nhúm mày. Thực sự anh rất rất tức giận nhưng vẫn phải kìm lại.

“Tôi cho em 30 phút để thu dọn đồ”

“Không anh là cái thá gì mà tôi phải nghe theo”

Khóe môi anh giật giật cái thá gì á. Anh có nghe nhầm không vậy. Trên đời này chưa có ai giám nói với anh như thế cả. Huống hồ cô lại là con gái.

“Tôi nhắc lại tôi cho em 30 phút để em thu dọn đồ nếu không đừng có trách”

“Tôi đã bảo là không đi là không đi. Anh cứ ra ngoài đi cho tôi” cô hét lên

Anh tức giận tiến về chỗ cô. Kéo tay cô và lôi đi. Còn cô thật sự là rất bực. Cô cắn vào tay anh một phát thật là đau, đến nỗi chảy cả máu.

“Em dám” dường như cơn giận của anh lên đến đỉnh điểm. Anh kéo cô lại và hôn cô. Còn cô thì rất là ngạc nhiên. Cô chỉ biết vùng vẫy vùng vẫy và vùng vẫy nhưng càng vùng vẫy thì cô càng khó để thoát ra.

Còn anh thì sao. Lần đầu tiên hôn người con gái mà anh thật sự thích. Vì được hôn người anh yêu sao! Phải, ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã yêu cô rồi. Càng hôn anh lại càng muốn nhiều hơn thế nữa.

Bàn tay anh không yên phận, mà thò tay vào bên trong cô xoa nắm bầu ngực căng tròn.

Anh vừa hôn vừa xé phăng cái váy ngủ của cô đi. Thân hình cô thật sự rất đẹp. Hiện tại bây giờ anh rất muốn cô. Anh vừa hôn cô vừa nhanh chóng bế cô lên giường và cởi chiếc áo sơ mi, đá văng quần dài ra.

Cô giãy dụa. Nhưng càng giãy lại càng mắc.

Anh áp cơ thể của mình xuống. Đặt vật kia vào phần dưới mền mại của cô.

“Ừm... đau” cô la lên

“Ngoan một lúc sẽ không đau”

“A... đau lắm” cô không chịu được mà la lên.

Anh bỏ ngoài tai những lời nói của cô, càng đâm vào sâu hơn, dịch tiết ra càng nhiều kèm theo là một ít máu. Môi cô bị anh khóa chặt lại. Một thứ nước ấm chảy vào trong người cô. Cô đau quá nên thiếp đi từ bao giờ.

Anh cũng từ từ rút ra, đắp chăn cho cô và ôm cô ngủ.

Thật sự là anh đã yêu cô rồi. Anh chỉ muốn cô mãi mãi là của anh. Chỉ là của riêng Mạc Thiên Dương anh thôi. Không cho ai mang cô đi.

Cả anh và cô đều chìm vào giấc ngủ.

...

...

...

## 6. Chap 5 Có Chút Gì Đó Gọi Là Rung Động

Cô mở mắt ra và.... Ôi trời ơi cả hai không mặc quần áo và đang ở cùng một giường và sốc hơn nữa là đang ôm nhau ngủ. Cô nhủu mày nghĩ lại chuyện kia. Và bất chợt đỏ mặt.

Cô gỡ tay anh ra để đứng lên thì bàn tay cô bị bàn tay của anh kéo lại. Cô chưa kịp quay lại thì đã ngã dúi dúi vào người của anh.

“Em định đi đâu” Mạc Thiên Dương nói với giọng ngái ngủ.

“Tôi... tôi. Trời ơi anh mặc quần áo vào đi!” Jes xấu hổ quay mặt đi chỗ khác và đồng thời kéo chăn che người lại.

“Còn chỗ nào của em mà anh chưa nhìn hả” Mạc Thiên Dương cười cười.

“Anh... đồ biến thái, cứ đi cho tôi” Jes cầm cái gối đập thẳng vào gương mặt đẹp trai của anh.

Nhưng... anh đã may mắn bắt được cái gối và ném đi ra chỗ khác và đồng thời đè cô xuống và hôn.

“Anh bị điên à!” cô mệt nhọc thở.

Điên sao! Cô gái này thực sự rất là to gan dám nói anh bị điên sao. Thật không thể tha thứ được.

“Có phải em vẫn còn ‘muốn’ hả” Mạc Thiên Dương nhìn cô với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

“Kệ anh tôi đi tắm” cô quay mặt đi.

Anh cũng đứng dậy và bế cô đi tắm.

“Ồi anh làm gì thế!” cô bị anh bế lên thì giật mình la oai oái.

“Đi tắm” anh phán một câu xanh rờn làm cô đỏ mặt. Còn anh thì hí ha hí hửng bế cô đi.

Vào đến phòng tắm, anh đặt cô xuống bồn tắm và xả nước cho đầy. Anh kéo cô vào gần người anh để anh.... hôn. Gương mặt điển trai của anh được phóng to trước mặt cô. Bỗng....

Thịch

Trái tim cô đã lỗi một nhịp. Phải chăng cô đã rung động. Rung động trước anh sao?

Câu trả lời là phải cô đã rung động trước anh rồi!

Sau khi hôn xong anh còn quyến luyến môi cô và cắn vào môi cô một cái. Thật sự môi cô rất ngọt. Một vị ngọt của kẹo sao?

Không! Mà chính là vị ngọt từ cô. Vị ngọt của người con gái anh yêu.

Sau khi tắm xong xuôi đâu đấy rồi. Cô và anh lên đường đi về nhà.

\*Trên xe\*

“Này anh có thực là anh là chủ nhân của chiếc xe này không” cô kinh ngạc hỏi, vì chiếc xe quá đẹp và giá cũng phải trên trời.

“Em nói nhầm cái gì vậy? Chủ nhân của chiếc xe này không phải của anh thì là của ai. Em là đồ đại ngốc” anh thở dài vì cô gái ngốc nghếch này.

“Này nhá tôi không phải là đại ngốc. Tôi mới đến Trung có 7-8 lần thôi lên tôi không biết Mạc gia là gia tộc nào, và giàu đến cỡ nào” cô phản bác lại

“Cái gì em đến Trung 7-8 lần rồi mà không biết Mạc gia là gia tộc nào. Chứ không phải em là người Trung sao” anh ngạc nhiên

“Phải! Tôi là con lai, bố là người Anh, mẹ là người Trung” cô giải thích.

Lát sau chỉ có cô nói chuyện và anh chỉ ậm ừ một hai câu. Cô nói chuyện một mình một quá nên thiếp đi.

Nhìn cô ngủ trông thật đẹp. Anh bất chợt mỉm cười, cô bây giờ đã là của anh. Tất cả mọi thứ, bây giờ chỉ là vấn đề thời gian để anh chinh phục trái tim của cô. Sau đó anh sẽ trói chặt cô bên mình, lúc ấy cô muốn trốn cũng không thể trốn được.

.....

.....

.....

## 7. Chap 6 Có Thai

Đã được một tháng kể từ cái ngày mà anh đi đón cô về (chap 4 ý). Công việc mọi ngày của cô vẫn như trước thôi, chẳng thay đổi cái gì cả. Nhưng dạo này cô cảm thấy rất mệt mỏi, hay buồn nôn kén ăn và còn một chuyện rất quan trọng là đã hơn một tháng này ‘dì cả’ của cô vẫn chưa tới. Cô nghĩ rằng dạo này cô làm việc nhiều quá nên ‘dì cả’ chưa tới.

Nhưng rồi một hôm, tất cả mọi người đang ăn cơm thì...

“Ơe... ơe” cô phi như bay vào nhà vệ sinh để nôn, nhưng khổ nỗi là không thể nôn được. Cô bắt đầu thấy chóng mặt trời đất cứ quay cuồng. Và cuối cùng cô ngất lịm đi.

Tử Nha Hương và Mạc Thiên Dương sốt ruột vì mãi không thấy cô ra. Thì cuống cuồng gọi và đập cửa.

“Jes jes cậu sao vậy” Tử Nha Hương lo lắng gọi.

CỐC CỐC....

Tiếng gõ cửa vang lên liên tục. Nhưng rồi....

RẦM RẦM...

Ai đó đã mất hết kiên nhẫn để gõ cửa mà đập luôn cái cửa cho nó đỡ bực.

RẦMM RẦMM... UỖNNHH UỖNNHH....

Tiếng phá cửa và tiếng đổ cửa cửa vang lên. Ở trong nhà vệ sinh bây giờ có một cô gái rất là xinh đẹp đang nằm trên sàn. Làm ai đó lo lắng.

Mạc Thiên Dương lao ngay đến chỗ cô nằm bế cô lên và mang lên phòng anh.

Trước khi lên phòng anh còn hét to.

“Gọi bác sĩ Hạ tới đây”

\*30 phút sau\*

Sau khi đã khám xong bác sĩ Hạ lắc đầu vẻ mặt buồn thiu đi ra.

“Cô ấy bị sao vậy” anh lo lắng hỏi.

“Cô ấy có thai gần một tháng rồi. Nhưng điều đáng buồn ở đây là cô ấy làm việc quá sức. Làm cho thai nhi bị tác động nhẹ và cô ấy ăn uống quá ít. Mong anh chú ý đến cô ấy nhiều hơn” bác sĩ Hạ nói.

“Cô... cô ấy có thai hơn một tháng rồi sao” anh vui mừng nói.

“Vâng”

Trời ơi! Anh có nghe lầm không, cô có thai hơn một tháng rồi, đứa bé trong bụng cô là của anh, đứa bé trong bụng là con anh. Thật sự anh rất rất vui.

“Ừ...” cô nheo mắt thức dậy. Thấy anh ngồi bên cạnh và đang xoa bụng cô... Cái gì xoa bụng cô sao. Chuyện lạ.

“Em đã dậy” anh thấy cô tỉnh dậy bỗng rút tay lại.

Cô không nói gì chỉ kéo chăn ra, và định bước xuống giường.

“Em định đi đâu?” anh lạnh lùng hỏi và trong lòng cảm thấy rất tức vì vừa nãy cô đã ‘bơ’ anh.

“Đi thay quần áo chuẩn bị đi diễn” cô nói rồi định bước ra cửa.

“Em hủy đi” anh kéo tay cô lại.

“Anh là gì mà tôi phải nghe theo”

“Là người bố của đứa con trong bụng em” anh nhếch môi nói.

“Cái... cái gì bố... bố của đứa con trong bụng tôi” cô há hốc miệng.

....

....

....

\*Một tuần sau\*

Bây giờ cả Mạc gia ai cũng biết cô đang mang trong mình bảo bối của Mạc Thiên Dương nên ai cũng ra sức lấy lòng cô. Chỉ cần cô mà vừa ý với ai thì người đó một bước lên tiên luôn.

Nhưng cô thì suốt ngày bị Tử Nha Hương và Mạc Thiên Di trêu trọc. Cô chẳng thích chút nào. Đã thế tên khốn Mạc Thiên Dương bắt cô ở nhà không cho cô đi diễn nữa, nhờ khán giả và các fans quên cô thì sao.

“Ai nhaa có thai rồi mà chẳng nói với người ta một câu. Cậu có coi tớ là bạn thân cậu không vậy” Tử Nha Hương bắt măn ngào rống lên.

“Chị ơi! Chị phải để cho chị dâu em và cháu em nghỉ ngơi chứ” Mạc Thiên Di xoa xoa bụng cô nói.

Khóe mắt cô giật giật cái gì mà chị dâu cái gì mà cháu em.

“Tử Nha Hương! Cậu nói nghe hay nhỏ. Sao cậu không kể chuyện cậu với Mạc Thiên Tân cho tớ nghe trước đi” cô cũng chẳng vừa mà gào rống lên.

“Cái gì chị Nha Hương với anh ba đang yêu nhau sao” Mạc Thiên Di há hốc mồm ra hỏi.

“Em còn phải hỏi sao ở trên mạng đang xôn xao kìa! Còn có ảnh nữa cơ. Trong lúc tớ phải ngồi nhà còn cậu lại tung tăng vui đùa à” cô mang bao nhiêu sự bực tức trong người ném thẳng lên mặt của Nha Hương.

“Ôi sao mà tôi sướng quá vậy nè! Có hai người chị dâu vừa giỏi vừa xinh lại còn là người nổi tiếng nữa” Mạc Thiên Di ôm hai người kia lại mà nói.

“À mà mẹ em biết tin chị Jessica có thai nên tức tốc bay từ Anh về đây đây” Mạc Thiên Di hớn hờ nói

“Cái gì” cô hét lên.

...

...

...

Ngày mai cô sẽ được gặp mẹ chồng tương lai. Cô chỉ nghe nói là lão phu nhân rất yêu trẻ con nên cô không sợ. Mà mẹ chồng tương lai của cô lại rất hiền. Nghe đâu mọi người còn nói lão phu nhân rất thích cô và cả nhạc của cô nữa. Nên chắc hẳn bà cũng sẽ yêu quý cô.

## 8. Chap 7 Bị Bắt Cóc

“Hôm nay thật là nhàm chán a” cô đi một mình trên con đường rộng.

Hôm nay anh nghe tin sòng bài ở Ma Cao có trục trặc nên đã cùng Bạch Hổ và Thăng Long đi điều tra. Còn Thiên Di thì đi học, Nha Hương thì đi chạy show ở bên New York. Nên chỉ có cô ở nhà. Chỉ có mỗi quán gia và người làm nên cô rất chán và cô rất là rảnh rỗi nên sinh nông nổi đã trốn ra ngoài chơi.

Bỗng nhiên trong lòng cô dâng lên một sự bất an. Và kèm theo sự bất an đấy là cô có cảm giác như có người đang theo dõi mình.

“Quái lạ! Mình đã trốn đi có để ai biết đâu. Nếu là vệ sĩ thì họ phải đến bắt mình về từ lâu rồi chứ” cô nhăn mặt vào nói.

Tự nhiên có một người con gái đi tới. Cô ta rất xinh nha. Hình như gặp cô ta ở đâu rồi thì phải.

“Chào cô Jessica Kim” cô ta lên tiếng.

“Cô là ai mà biết cả họ lẫn tên của tôi” cô nhú mày nói.

“Tôi là Thiên Tinh Tinh” cô ta trả lời.

“À tôi nhớ ra cô rồi cô là người mẫu đã chụp ảnh chung với tôi phải không” cô mỉm cười nói.

“Phải tôi là người đó. Jessica cô đến đây được mấy lần. Dựa vào cái gì mà thái độ của Mạc tổng đối với cô và tôi hoàn toàn khác nhau. Tại sao Mạc tổng lại dành cho cô ánh mắt đầy tình thương yêu. Tại sao tôi lại không có được ánh mắt ấy dù chỉ là một chút cơ chứ” cô ta nói với giọng chua xót

“Tôi thực sự không hiểu cô đang nói cái gì” cô thật sự chẳng hiểu cái gì.

“Cô còn giả vờ sao. Tôi gặp Mạc Thiên Dương cách đây 7 năm. Lần đầu tiên gặp anh ấy tôi đã yêu anh ấy rồi. Trái tim tôi đã thuộc về anh ấy. Nhưng tại sao! chưa bao giờ anh ấy để ý đến tôi cả! Chưa bao giờ. Cô có biết là tại sao không? Là tại vì cô đấy nếu không phải cô đâm vào anh ấy ở sự kiện hôm ấy thì có lẽ bây giờ anh ấy đã là của tôi rồi. Chính cô đã cướp đi anh ấy của tôi” cô ta nói với giọng thật chua xót và ánh mắt mang vẻ thương đau.

“Tôi... tôi thật sự là không biết là cô yêu anh ta nếu không...” Cô ngập ngừng nói

Nhưng cô ta không nói gì mà chỉ búng tay một phát. Có 6 tên vệ sĩ đi đến. Nhìn cũng biết là vệ sĩ của cô ta.

“Bắt lấy cô ta” Thiên Tinh Tinh chỉ tay về phía cô lạnh giọng ra lệnh.

Một thứ mùi gay ở trên mũi. Hai mắt nhắm lại dần dần ngất đi.

\*Tại căn phòng làm việc của anh ở Ma Cao\*

Cốc cốc...

“Vào” âm thanh lạnh lẽo được phát ra từ một con người lạnh lẽo.

“Dạ thưa ở Mạc gia báo tin là. Cô Jessica đã bị bắt cóc” Bạch Hổ nửa quỳ cúi xuống kính cẩn nói.

Anh tức tức ngẩng mặt lên. Đôi mắt màu hổ phách đang xuất hiện tia máu.

Anh tức giận vớ lấy cái cốc bên cạnh ném một cái choang và nói “Điều tra là ai đã bắt cô ấy. Hiện cô ấy đang ở chỗ nào và kiểm tra hết CCTV(truyền hình mạch kín) ở nơi cô ấy đã từng đến”

Con mắt màu hổ phách của Mạc Thiên Dương hằn lên tia máu, bước chân anh đi đường như là nha hơn. Nếu ai mà dám động vào bảo bối của anh thì đừng có trách tại sao thế giới không có tình người.

---

Chap sau sẽ thể hiện hết tình cảm của Mạc Thiên Dương đối với Jessica nhé!

Chap 8 sẽ có tên là Vì em anh có thể chết.

Hơi sến phải không nhưng mình chắc chắn sẽ rất hay.

## 9. Chap 8 Vì Em Anh Có Thể Chết

Mình xin lỗi mọi người vì ra chap chậm nhé.

---

“Vào lúc 8 giờ sáng nay cô ấy đã bị bắt cóc. Hình như bọn bắt cóc đã che dấu rất kỹ chỗ ở của chúng. Nhưng mà nếu anh mà cài thiết bị định vị vào đồ của cô ấy thì chúng ta tìm sẽ rất dễ” Bạch Hổ vừa nhìn vào màn hình máy tính vừa nói.

“Có, tôi có cài thiết bị định vị vào chiếc vòng cổ của cô ấy” ánh mắt của anh bây giờ tức giận hơn bao giờ hết.

10 phút sau.....

“Đã tìm được chỗ của cô ấy rồi” Bạch Hổ vẫn chăm chú nhìn vào màn hình.

“Cô ấy ở chỗ nào?” ánh mắt của anh như chứa một vui mừng.

“Ở hầm của chung cư bỏ hoang tại chỗ xyz” Bạch Hổ ngược mắt lên nhìn anh.

Ở chung cư bỏ hoang đó sao. Bọn chúng rất biết chọn nơi để dấu người.

Anh nghe xong thì cầm khẩu súng chạy vù đi ra xe và phóng đi. Hai người Bạch Hổ và Thanh Long chỉ biết nhìn và chạy theo.

Tại chung cư bỏ hoang....

RÀOO

Một xô nước lạnh dội thẳng vào người cô. Hiện tại trời đã đầu thu nên không lạnh mà cũng chẳng nóng, thế nhưng bị dội một xô nước như vậy. Là người ai mà không cảm thấy lạnh.

Do bị dội nước đôi môi của cô run lên bần bật.

Thiên Tinh Tinh nhìn dáng vẻ chật vật của cô như thế không khỏi vui vẻ mà cười “Haha Jessica Kim không ngờ có một ngày một đại minh tinh như cô lại ngày hôm nay a, nói cho cô biết rơi vào tay Thiên Tinh Tinh tôi chỉ có chết thôi. Ai bảo cô đi quyến rũ Mạc tổng của tôi làm gì”

“Cô nói lại xem. Mạc tổng của ai! Của cô sao? Đầu óc cô có bị làm sao không vậy” cô dù có lạnh hay mệt mỗi đến đầu thì cũng quyết không để cho Thiên Tinh Tinh kia hạ nhục.

“Mày...”

BỐPP

Cô ta giáng cho cô một cái tát trời giáng làm cho một bên má trắng nõn nà của cô đã in năm dấu ngón tay và khóe môi rỉ ra một chút máu.

Thiên Tinh Tinh nhếch môi, vỗ vỗ vào gương mặt đầy nước của cô do nước lạnh và tái nhợt. “Chắc chắc chắc, chính là khuôn mặt xinh đẹp này đã mê hoặc Mạc tổng của tôi sao. Nếu như tôi hủy hoại đi không biết Mạc tổng cong yêu cô nữa không. À không phải là nếu như cô không còn sạch sẽ nữa thì làm sao nhỉ...hahaha”

Nói rồi cô ta ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ “Chăm sóc Kim tiểu thư đây cho tốt vào”

Năm tên vệ sĩ nghe thấy thế. Khuôn mặt bây giờ đã trở thêm dâm đãng nhìn cô. Còn Thiên Tinh Tinh nhàn nhả đi ra một góc của máy quay.

XOẠC

Chiếc váy của cô giờ đã bị xé rách. Lộ ra một thân hình rất nóng bỏng. Làm đám vệ sĩ không thể chịu nổi. Bây giờ trên người cô chỉ còn lại bộ đồ nội y màu đen quyến rũ.

“Không... mấy người đi ra... Dương cứu tôi cứu tôi” cô ra sức hét thật to.

Đám vệ sĩ kia muốn tiến lên nhưng....

RẦMM

Cánh cửa bị đập ra một cách không thương tiếc.

“Mạc... Mạc tổng” Thiên Tinh Tinh lắp bắp vì sợ.

Mạc Thiên Dương nhìn gương mặt tái lại vì lạnh và thân thể đang tiếp xúc không khí ở bên ngoài. Hai mắt nhắm đầy tia máu. Anh chạy lại chỗ cô cởi chiếc áo khoác ngoài khoác lên người cô. Vững vàng ôm lại con người đang run rẩy của cô.

“Giết bọn chúng một cách thật đau đớn” lời nói lạnh lẽo vang lên hai người Bạch Hổ và Thanh Long rất chuẩn xác tóm gọn từng tên từng tên một.

“Đừng... đừng lại gần đây Dương cứu tôi cứu tôi với” Cô mơ mơ màng màng nói.

“Không sao anh đây anh đây” nói rồi anh hôn lên đôi môi của cô.

Thiên Tinh Tinh đứng nhìn từng hành động ngọt ngào của anh dành cho cô lòng không khỏi ghen tị. Tay cô ta của cửa lấy khẩu súng bên cạnh và hét to.

“Jessica Kim tôi nói cho cô biết nếu tôi không có được anh ấy thì cô cũng đừng hòng. Tôi và cô cùng chết” nói rồi cô ta chiaz súng và...

PÀNGG

Tiếng súng vang lên. Máu... nhưng tại sao cô không cảm thấy đau.

Máu.... máu này không phải của cô vậy là... của của anh.

“Anh anh đừng chết. Tỉnh dậy đi anh” cô hét to. Từng giọt nước mắt của cô lăn dài.

“Tôi... không phải tôi... không phải... KHÔNG PHẢI” Thiên Tinh Tinh hét lên.

“Em đừng khóc. Viên đạn này anh đỡ cho em là vì anh yêu em. Anh... anh yêu em nên vì em anh có thể chết” anh thều thào nói.

“Anh anh đừng nói nữa. Anh dậy đi. Em yêu anh phải em yêu anh rất nhiều” cô khóc càng ngày càng to hơn.

“Đừng khóc anh ấy sẽ không chết đâu” Bạch Hổ và Thanh Long an ủi cô.

“Anh ấy không chết thật hả! Vậy thì mau đưa anh ấy vào viện đi” cô lau nước mắt và run run nói.

...

...

...

## 10. Chap 9 Em Thừa Nhận Là Em Yêu Anh

Sau khi đưa anh vào bệnh viện. Các bác sĩ phải làm việc hết sức tối đa vì vết thương của anh quá nặng. Vì viên đạn còn 1cm nữa là vào tim rồi.

1tiếng... 2tiếng.... 3, 4, 5tiếng...

Ting

Tiếng đèn báo hiệu cuộc phẫu thuật kết thúc. Các bác sĩ bước ra với một vẻ mặt rất nặng nề.

“Anh ấy có làm sao không?” cô cuống cuống hỏi.

“Mặc tổng không bị làm sao cả nhưng...”nói đến đây bác sĩ ngắt quãng.

“Nhưng làm sao ạ” cô sốt sắng hỏi

“Nhưng cần một thời gian để tỉnh dương lại cho khỏe bởi bây giờ đang rất yếu và có thể là Mặc tổng sẽ hôn mê trong một thời gian dài” bác sĩ nói với giọng hơi buồn.

Nước mắt cô lại tuôn rơi. Chỉ tại cô mà anh bị thương, chỉ tại cô. Tại sao viên đạn kia bắn vào người cô. Tại sao người đỡ đạn là anh chứ không phải là cô chứ. Tại sao....

“Cô có thể vào thăm bệnh nhân” bác sĩ nói rồi đi luôn.

Cô bước vào, nhìn căn phòng màu trắng thấy sao cô đơn lạnh lẽo thế. Nhìn anh nằm trên giường bệnh với bao nhiêu thứ máy móc ở trên người. Lòng cô lại cảm thấy nhói lại.

“Anh anh tỉnh lại đi mà” cô cầm tay anh lên và nắm lại

“Anh tỉnh lại đi... em nhớ anh”

“Xin anh đừng tỉnh lại đi mà” nước mắt của cô lại một lần nữa rơi xuống .



“Anh dậy đi! Em sẽ nói điều mà anh muốn nghe nhất, xin anh đấy...”

“Em thừa nhận là em yêu anh” khuôn mặt của cô giờ toàn là nước mắt.

Ngón tay anh nhích lên một chút. Nhưng cô thực sự không thấy.

“Nếu anh không trả lời em thì em đi đây...” cô định buông tay anh ra nhưng...

“Ai cho phép em rời khỏi tôi” anh kéo tay cô lại.

“Anh.... anh tỉnh lại lúc nào vậy” cô lắp bắp nói.

“Từ lúc em nói em thừa nhận là em yêu tôi” môi anh nhếch lên.

“Tôi không có” cô cố thoát ra khỏi bàn tay anh.

“Rõ ràng là có, em không thể nói dối tôi được đâu”

....

....

....

Sau một hồi giằng co giữa từ ‘có’ và ‘không có’ thì phần thắng thuộc về anh còn phần thua là của cô.

“Được rồi tôi thừa nhận là tôi yêu anh. Anh vừa lòng chưa hả?” cô hét nói nổi cái con người này. Cái gì cũng muốn phần thắng thuộc về mình.

“Rất vừa lòng” anh nói rồi kéo cô vào người và hôn cô. Nụ hôn thật nóng bỏng, đây là phòng VIP chỉ giành cho người của Mạc gia nên anh thoải mái làm những chuyện mà anh muốn.

Anh thò tay vào trong áo của cô, nắn bóp bầu ngực căng tròn.

“Ừm...” cô không chịu được khẽ rên lên một tiếng.

Tiếng rên của cô càng thúc đẩy dục vọng của anh hơn. Bàn tay anh không yên phận ở phần trên nữa mà dần dần đi xuống phần dưới của cô.

“Ừm...đau” cô la lên

”Lát nữa sẽ không đau nữa

“Nhưng ‘em’ đau lắm” cô đã chịu xưng em đối với anh.

Cốc cốc cốc...

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa liền giật mình đẩy anh ra. Còn anh thì phải cố đè nén dục vọng của mình xuống. Hai người chỉnh lại quần áo trên người và cô đi ra mở cửa.

Nào là có Tử Nha Hương, Mạc Thiên Tân, Mạc Thiên Di đến.

“Chào” bọn họ lên tiếng

“Sao lại đến vào giờ này” anh lạnh lùng nhìn những con người kia.

“Đến thăm anh xem anh có làm sao không thôi mà, mà mạng của anh lớn thật đấy bị bắn thế mà không chết” Mạc Thiên Tân lên tiếng trêu anh trai của mình.

“Ồ ha! Em không biết nếu như anh mà chết đi á thì chị Jes sẽ như thế nào nhỉ” Mạc Thiên Di cũng góp phần nào đấy trong việc chọc tức anh trai mình.

“Thì chị sẽ đi tìm một mỹ nam đẹp trai hơn” cô cũng trêu anh một tí để xem anh phản ứng như thế nào.

“Em thử xem, anh đảm bảo ba ngày em sẽ không xuống được giường” anh đe dọa cô bằng việc....kia làm cô rất sợ, đồng thời anh kéo cô vào và thơm lên má cô một phả, làm cô phát ngượng.

“Ôi hai người đã bày tỏ với nhau rồi à? Ghê à nha!” Tử Nha Hương lên tiếng.

“Ừ ừ bây giờ mới để ý đó” Thiên Di cũng trêu.

Mặt cô bây giờ ứng đỏ hết cả lên. Y như quả cà chua ý.

...

...

...

---

Xin lỗi các bạn vì đăng chap muộn nha. Đáng lẽ ra là hôm qua đăng rồi nhưng hôm qua lớp mình làm cơm liên hoan lên hôm nay mình mới đăng được.

## 11. Chap 10 Người Cũ Trở Lại

Hôm nay anh đã được ra viện nhưng vẫn còn phải nghỉ ngơi. Toàn bộ công việc anh giao cho Mạc Thiên Tân, còn anh thì nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm ấy tại một căn phòng có màu chủ đạo là đen và trắng thật tẻ nhạt nhưng hôm nay lại có một thứ làm bừng sáng lên căn phòng đấy. Một trai một gái đang ôm nhau ngủ rất thân mật. Nhưng họ đâu biết rằng họ sắp phải gặp một chuyện sắp ập đến với họ.

Tại một nơi nào đó

[A lô, hôm nay tôi sẽ về. Sắp xếp cho tôi gặp anh ấy] cô ta lên tiếng.

[Cảnh Thiên Vân à! Không phải là cô đã bỏ anh ấy sao giờ chờ về là gì nữa chứ. Anh ấy có người khác rồi] người đàn ông bên này nói với giọng ả nào.

[Anh đang nói cái quái gì vậy! Anh ta sẽ không bao giờ quên được tôi đâu. Nếu như hôm tôi bỏ anh ta ra đi thì anh ta đã hạ lệnh cho người giết tôi nhưng không anh ta không làm thế vì anh ta rất yêu tôi] cô ta nói với giọng tự đắc.

[Yêu sao? Anh ta chỉ là thương hại cô. Anh ta cũng vì nể tình cô mà thôi. Cô nên bỏ cuộc đi] người đàn ông kia khuyên nhủ.

[Lạc Hoàng Hoàng anh đang nói cái gì vậy. Chứ không phải anh cũng yêu cô ta hay sao (ý là nói đến Jiessica nhà mình) nếu lần này tôi và anh chen được vào hai người bọn họ thì tôi và anh hai bên đều có lợi] cô ta quyết nói.

[Được nhưng cô không được làm gì đến cô ấy, còn chuyện sắp xếp cho cô gặp anh ta thì để tôi lo]

Quay lại chỗ cô và anh

Hai người đang nồng nàn hôn nhau. Lưỡi của anh cuốn vài lưỡi của cô như đang hút hết mật ngọt. Bàn tay cũng chẳng yên phận mà thò vào trong áo cô mà sờ nắn bầu ngực căng tròn của cô. Lửa dục của anh đang bị đốt lên. Nhưng sờ vào chưa được bao lâu thì ban tay của cô cầm tay của anh lên đặt vào bụng mình.

Làm anh như bị dội cả gáo nước lạnh.

Chỉ tại cái thằng nhỏ trong bụng của cô. Nếu như mà nó không phải là con của cô và anh thì... thì anh sẽ... tạm thời chưa nghĩ ra bởi nếu mà nghĩ như thế thì cô sẽ giận anh mất.

Nói tóm lại một câu là anh bị cấm dục.

Vừa rời môi cô ra xong anh hỏi.

“Nếu như sau này mà em bỏ anh thì chẳng biết anh sẽ phải sống như thế nào”

“Anh sao lo xa thế. Em vẫn yêu anh như ngày đầu mà thôi” cô trả lời “vậy nhờ sau này anh phản bội em thì sao”

“Sẽ không có chuyện đó bởi người anh yêu chỉ có em mà thôi” anh trả lời

“Em sẽ không tin đâu vì đàn ông các anh hay yêu mồm mép lắm” cô chu môi lên nói

“Em đừng có mà vợ đũa cả nắm. Người anh yêu chỉ có em mà thôi”

Reng reng reng

Anh vợ lấy cái máy.

[A lô] một giọng nói lạnh lùng.

[Em, là Cảnh Thiên Vân đây. Em muốn gặp anh để noia chuyện] cô ta cất giọng ngọt sớt lên nói.

[Tôi và cô chẳng còn gì để nói với nhau nữa cả] anh lạnh giọng nói.

[Anh, em xin lỗi vì năm đó đã bỏ anh mà đi. Thực ra em vẫn yêu anh rất nhiều]

[Nhiều sao! Nhưng tình cảm của tôi đối với cô giờ chỉ là một con số không]

[Xin anh mà em rất yêu anh]

[Tôi nói rồi tôi chẳng còn gì để nói với cô nữa đâu. Thôi tạm biệt cô]

Nói rồi anh cúp máy làm cô ta ngậm một cục tức ở cổ.

“Anh nói chuyện với ai vậy?” cô tò mò hỏi

“À không. Thôi bảo bố em ngủ đi vẫn còn sớm”

“Không anh cũng phải ngủ với em cơ, không có anh ôm em không ngủ được” cô làm nũng

“Ừ được rồi” nói rồi anh vui vẻ nằm xuống và ôm cô.

...

...

---

Mình muốn hỏi các bạn một câu. Là mình định viết thêm một fic mới nhưng phân vân giữa ba loại đó là.

1. Là bạn thân vs bạn thân
2. Là kiểu giám đốc vs nhân viên
3. Là hai loại trên kết hợp lại

Các bạn hãy để lại comment để mình còn biết nha.

Love you guys

## 12. Chap 11 Âm Mưu Chia Cách (1)

“Cô bị anh ta cự tuyệt rồi phải không? Tôi nói rồi cô không còn hi vọng đâu!” Lạc Hoàng Hoàng đi ra và nói với giọng mỉa mai và giễu cợt.

“Im đi, không thể nào được tôi không tin anh ta quỵn tôi một cách dễ dàng như vậy được” Cảnh Thiên Vân tức giận tay cầm chiếc điện thoại mà bóp chặt lại.

“Cô có biết người bạn gái hiện tại của anh ta là ai không? Là Jessica Kim đấy! Cô có quen người này không?” Lạc Hoàng Hoàng giơ tấm ảnh của cô ra cho Cảnh Thiên Vân

“Jessica Kim chỉ là nghệ danh của cô ta thôi tên thật của cô ta theo tiếng hàn là Kim Min Young còn tên tiếng trung là Lạc Linh Tuyết” Cảnh Thiên Vân nói rành rọt tên của cô.

“Tại sao cô lại biết rõ vậy?” Lạc Hoàng Hoàng nhú mày lại hỏi

“Anh biết tờ báo Người Nổi Tiếng của Hàn không?” cô ta quay lại hỏi Lạc Hoàng Hoàng.

“Tôi biết nhưng bài báo đó thì liên quan gì tới cô và Jessica Kim?” Lạc Hoàng Hoàng khó hiểu nhìn Cảnh Thiên Vân.

“Trong một bài phỏng vấn của tờ báo đấy họ hỏi cô ta là người bạn thân của cô là ai? Thì cô ta trả lời có hai người đó là Tử Nha Hương và một người nữa không nói tên. Và người đó là tôi” Cảnh Thiên Vân nói.

“Và tôi đã có cách chia rẽ hai người đó rồi!” Cảnh Thiên Vân nhếch môi.

“Là gì?” Lạc Hoàng Hoàng hỏi.

“Mai anh hãy cùng tôi đi đến trại trẻ mồ côi để nhận nuôi một đứa trẻ và tìm cho tôi một bác sĩ thật háms tiền để làm giả giấy xét nghiệm ADN” Cảnh Thiên Vân nói, trong giọng nói chứa đầy tàn ác. Tình yêu đã làm mù quáng cô ta.

“Tôi đã hiểu!” Lạc Hoàng Hoàng giọng buồn buồn nói. Cô ta có biết là tình cảm của anh đã dành hết cho cô ta không? Anh đã không còn tình cảm với Jessica Kim rồi.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Yêu người không yêu mình có đáng không? Trong khi mình toàn nhận lấy niềm đau. Mình buồn vì họ, còn họ buồn vì người kia. Tình yêu tam giác là ba mũi dao nhưng người chịu đau nhất là ai? Tất nhiên là chính mình. Họ có hiểu tình cảm của mình không. Hay luôn đem tình cảm của mình là làm trò đùa.... Thôi hãy buông đi cho tìm đỡ đau....

---

Reng reng reng

Tiếng điện thoại của cô vang lên

[Alo] cô cầm máy lên nghe

[Xin chào cô là Jessica phải không?] Cảnh Thiên Vân giả vờ hỏi

[Đúng rồi! Xin hỏi ai vậy?] cô nhú mày hỏi

[Mình nè Jes. Mình là Thiên Vân đây] cô ta giả vờ nói với giọng vui vẻ

[Thiên Vân là cậu thật sao? Tớ nhớ cậu quá đi mất thôi] cô vui vẻ nói

[À mà Jes này mình muốn gặp cậu. Mình muốn nói với cậu một chuyện rất quan trọng] cô ta nói

[Chuyện gì vậy?] cô lo lắng hỏi

[Nói qua điện thoại thì không tiện cho lắm. Hay chúng mình gặp nhau rồi nói được không?] cô ta nói

[Được vậy ngày mai gặp ở quán cà phê gần trung tâm thương mại T. Y. N nhé] cô vui vẻ nói

[Được]

.....

“Ha! Không ngờ cô ta ngu ngốc đến vậy!” Cảnh Thiên Vân nhếch môi

“Là cô lừa cô ấy. Tôi nghĩ cô nên dừng lại đi trước khi quá muộn” Lạc Hoàng Hoàng mệt mỏi khuyên cô ta.

“Anh... im đi. Anh biết gì mà nói chứ, những thứ tôi muốn thì phải là của tôi” cô ta hét lên.

“Phải, tôi không biết những gì em muốn. Nhưng em có biết là tôi... mà thôi” Lạc Hoàng Hoàng muốn nói ra đầy đủ là ‘em có biết là tôi yêu em’ nhưng tại sao nó cứ ứ đọng lại cổ vậy? Hèn nhất sao? Không phải là hèn nhất mà là vì anh không có chỗ đứng trong lòng Cảnh Thiên Vân.

“Vậy đi mai tôi sẽ làm theo kế hoạch của mình. Mặc kệ anh có can hay giúp tôi thế nào” cô ta nói ẩn trong giọng nói là sự tàn ác.

...

...

...

Trước hết mình xin lỗi vì ra chap muộn vì lớp mình tổ chức đi chơi. Mà bọn nó lại chọn đi xa cơ trời ơi đi lên tận Điện Biên chơi. Nghe danh điện biên đã lâu rồi bây giờ mới được đi. Điện biên đẹp lắm, nhưng cũng lạnh lắm. Dù không muốn công nhận nhưng thật sự là con gái điện biên xinh lắm ý!!! Do mình không dùng 3G lên không có mạng để viết.

Thứ hai là mình chưa giám viết fic thứ hai vì có qua ít ý kiến nên sợ viết ra các bạn ném đá thì chết.

Thôi mình viết vài dòng tự kỉ thôi. Các bạn có ý kiến gì thì cứ comment nhé :))

### 13. Chap 12 Âm Mưu Chia Cách (2)

Hôm sau, sau khi đến cô năn nỉ ỉ ôi anh và được phép đi ra ngoài thì trong lòng cô dâng nên một sự bất an khó tả.

Tại TTTM T. Y. N

“A JESSICA KÌA!!! AAA” đám fans của cô la lên như thấy được vàng.

Bỗng từ đâu một đám phóng viên chạy ra.

“Xin hỏi trong vòng một tháng qua cô đã ở đâu, có nhiều tin đồn rằng cô đã đính hôn phải không?” phóng viên A

“Xin hỏi người ấy là ai?” phóng viên B

“Xin hỏi tin đồn cô sống trong Mạc gia có thật không?” phong viên C

“Vậy vị hôn thê của cô là Mạc tổng phải không?” phóng viên D

“Có tin đồn là cô có thai phải không?” phóng viên E

....

Và rất nhiều câu hỏi nữa nhưng đều nhận được câu trả lời.

“Đó chỉ là tin đồn” từ cô

Ngoài mặt thì trả lời như không có gì nhưng trong lòng thì “tại sao mấy người này biết rõ vậy?”

“Bây giờ Jes rất bận. Mọi người hãy để cho Jes đi nha!”nói rồi cô nở một nụ cười tươi rói và bước đi.

Tại một quán cà phê gần đó

“Ê Jes, mình ở đây” giọng cô ta vang lên. Sự giả tạo thật kinh tởm.

“Thiên Vân à! Lâu rồi mới gặp cậu đấy”cô vui vẻ nói

“Ừ! Mình cũng thế”cô ta giả tạo nói

“Mà đứa bé này là con của cậu?” cô nhú mày hỏi

“Ừ! Con của mình” cô ta gật đầu

“Chà! Lâu rồi không gặp mà cậu đã có con rồi à! Mà bố nó đâu?” cô nhìn quanh

“Cậu không phải tìm đâu. Đứa bé này ...”cô ta giả vờ ngập ngừng

“Đứa bé này làm sao?” cô tò mò

“Nó không có bố”cô ta giả vờ khóc

“Tại sao lại... thôi cậu nín đi, mình sẽ giúp cậu tìm bố của đứa bé”cô vỗ vai cô ta

“Không cần tìm bố của đứa bé là Mạc Thiên Dương. Anh ta là người mà làm tớ.... huhuhu” cô ta lại giả vờ khóc

ẦM

Nghe như sét đánh ngang tai.

“Cậu... cậu nói cái gì cơ chứ” cô lắp bắp nói.

“Mạc Thiên Dương anh ta là bố của đứa bé” cô ta vui mừng nhưng không lộ ra mặt.

“Đây là giấy xét nghiệm ADN nữa”

Cô cầm giấy lên tay run run. Cô thật sự không tin vào mắt mình được nữa. Trái tim cô nhói đau.

“Mình ... mình sẽ liên lạc với cậu sau” nói rồi cô đứng dậy mà bỏ đi.

.....

Một giọt, hai giọt....

Cô quá sốc khi nghe cô ta nói. Người mà nói yêu cô hằng ngày lại.... lại. Không tất cả chỉ là mơ, chỉ là mơ thôi.

Cô lôi điện thoại ra gọi cho Tử Nha Hương.

“Hương à! Cậu có thể đến chỗ abc này đi” cô khóc nức lên

“Jes à! Cậu bị làm sao à sao giọng cậu...” Tử Nha Hương lo lắng

“Cậu đến ngay đi” cô khóc càng ngày càng to

“Được được mình đến”

.....

Sau khi Tử Nha Hương đến thì cô đã kể hết sự việc.

“Thật là quá đáng mà. Tớ thật sự không ngờ tới” Tử Nha Hương giận dữ nói

“Vậy cậu giúp tớ thu xếp về hàn được không?” cô mệt nhọc nói

“Cậu....thật sự muốn về hàn sao. Vậy còn đứa bé trong bụng cậu thì... thì sao” Tử Nha Hương khó khăn lắm mới nói ra được.

“Tớ thật sự không biết phải làm sao nữa. Nhưng thực sự tớ không chịu được nữa rồi... huhu” cô khóc như chưa từng được khóc

“Được được rồi. Hiện tại thì tớ sẽ sắp xếp cho cậu một căn hộ”

“Cảm ơn cậu”

....

.....

Mọi chuyện rồi ra sao. Liệu họ có được bên nhau không.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xin lỗi các bạn vì dạo này không ra chap nha. Đừng quên mình nha. Hãy vote cho mình nha!!!!

Tuy chap hơi nhảm hi hi

Love you guys

## 14. Chap 13 Cảm Giác Không Tìm Thấy Em Làm Anh Phát Điên...

Sau khi Tử Nha Hương sắp xếp chỗ ở cho cô xong xuôi đâu đó rồi thì cô chỉ cần đợi ngày bay về Hàn nữa thôi.

Bây giờ cô chẳng thiết sống nữa. Cô chỉ muốn chết đi cho thanh thản, nhưng đứa bé là động lực để cô tiếp tục sống và cũng là hi vọng cuối cùng của cô trên cõi đời này.

“Cảm ơn cậu nhé Nha Hương” cô mỉm cười yếu ớt.

“Không có gì chúng ta là bạn thân mà” Nha Hương cười mà trong lòng không khỏi thương xót cho cô bạn của mình.

“Mà cậu không về à! Có lẽ Mạc Thiên Tân đang lo cho cậu đấy” cô nói, giọng cô lại run run như sắp khóc. Cô quay mặt đi để che giấu đi những giọt nước mắt.

“Cậu nói tớ mới để ý. Nhưng để cậu một mình tớ thật sự rất lo đấy” Tử Nha Hương nói với ánh mắt lo lắng. Bây giờ không chỉ có Tử Nha Hương lo lắng cho cô mà còn một người nữa.

Tại dinh thự của Mạc gia...

Có một người con trai dáng người cao ráo tuấn tú đang đi đi lại lại trong một căn phòng sang trọng. Mọi vật ở bên cạnh dường như đông băng vì một người nào đó đang tỏa ra hàn khí.

Mấy giờ rồi tại sao cô ấy chưa về. Hay là có điều gì xảy ra.... và nhiều suy nghĩ khác nhưng cùng chung một ý đó là cô ấy đang ở đâu? Và có bị làm sao không.

Anh chờ đợi chờ đợi. Nhưng sự chờ đợi đó là quá sức với anh.

“Gọi Bạch Hổ và Thăng Long vào đây” anh quát lên

2 phút sau...

“Ngài gọi chúng tôi có việc gì không ạ?” hai người đó đồng thanh

“Tìm cho tôi chỗ của Jes nhanh. Ít nhất là 2 nữa phải có kết quả. Nếu không tìm được các người biết như thế nào rồi phải không” anh hừ lạnh

“Vâng...” hai người đó run sợ

Hừ! Cô bé à! Em nghĩ trốn khỏi anh là dễ dàng hay sao. Em đừng hòng trốn khi mang trong mình tiểu bảo bối của anh. Cho dù không có tiểu bảo bối thì em vẫn phải ở bên anh... vì anh đã quá yêu em, yêu em hơn chính bản thân mình.

Nhưng anh đâu ngờ ngày mai là ngày mà cô rời khỏi anh. Đâu ngờ rằng anh sẽ phải biết một chuyện không muốn biết.

.....

Người anh lo lắng cho người mình yêu, người em cũng đâu kém phần.

“Tử Nha Hương em đang ở đâu vậy. Em có biết là tôi lo lắng cho em lắm không” Mạc Thiên Tân vừa đi vừa lẩm bẩm trong mồm.

Cạch

Chiếc cửa phòng mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào với một khuôn mặt buồn rầu.

“Nha Hương em đi đâu từ sáng đến giờ vậy?” Mạc Thiên Tân tức giận hỏi nhưng trong câu nói cũng chứa rất nhiều sự lo lắng và quan tâm.

“À em đi có chút chuyện” Tử Nha Hương mệt mỏi nói.

“Chuyện gì vậy? Anh có thể giúp được không”Mạc Thiên Tân lo lắng hỏi.

“Không... à có đấy” cô toan trả lời là không nhưng khi nghĩ đến bạn thân của cô thì cô cũng phải quyết định.

Nói rồi cô kể hết chuyện của Jes cho Mạc Thiên Tân nghe. Nghe xong anh cũng giật mình vì không ngờ anh trai mình lại như thế. Nếu nói là không có giấy xét nghiệm ADN thì anh còn bênh anh trai mình được còn bây giờ đến giấy xét nghiệm ADN cũng có thì việc anh bênh anh trai mình là không thể.

“Được anh sẽ giúp cô ấy nhưng chuyện che dấu cho cô ấy thì anh cũng không chắc là sẽ che được bao lâu. Em cũng biết anh trai anh có thể lực trên toàn thế giới rồi chứ. Vậy nên việc tìm ra cô ấy chỉ là vấn đề thời gian. Còn việc cô Cảnh Thiên Vân kia anh sẽ điều tra”

“Vây cảm ơn anh”nói rồi Tử Nha Hương nhảy vào hôn Mạc Thiên Tân, anh cũng đáp trả lại cô thật nồng ấm.

Vài phút sau trong phòng có những tiếng rên và tiếng thở gấp làm người khác đỏ mặt.

.....

Ngày hôm sau....

Tại căn hộ mà Jes đang ở.

DING DONG.....

“Tôi ra ngay đây”cô hét to và chạy ra

“Ch... ào cậu, trời ơi mặt cậu bị làm sao vậy. Lại thức khuya à” Tử Nha Hương lo lắng sờ mặt cô.

“Không sao đâu chỉ thức khuya một chút thôi”cô đưa tay lên che đi khuôn mặt và đôi mắt sưng vù vì khóc.

Thực sự hôm qua cô đã khóc rất rất nhiều. Suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ giữa cô và anh và cô đã quyết định buông xuôi một cách dứt khoát.

“Cậu chuẩn bị xong chưa vậy. Đồ đạc đã xong rồi chứ, có cần tớ giúp không”Tử Nha Hương lo lắng

“Xong hết rồi bây giờ chỉ cần đi luôn thôi”cô vớ tay vào hai chiếc valy.

“À tớ đã nhờ anh Thiên Tân giúp cậu rồi” Tử Nha Hương vừa nói vừa kéo chiếc valy hộ cô.

“Cảm ơn cậu! Tớ chúc cậu và anh ấy hạnh phúc nhé”cô ôm Tử Nha Hương vào lòng.

“Cậu hức hức cậu xấu lắm tại sao lại quyết định ra đi chứ. Cậu có biết mình sẽ nhớ cậu lắm không hả huhu” Tử Nha Hương không cầm được nước mắt mà khóc.

Đúng lúc đó Mạc Thiên Tân đi vào thấy Tử Nha Hương khóc thì cứ nghĩ là do cô bắt nạt nên quát lớn.

“Jes cô làm cái gì Nha Hương của tôi vậy”

“Hở! Tôi làm gì đâu”cô ngơ ngác

“Cô...”anh chưa kịp nói hết câu thì Tử Nha Hương đã nhảy vào mồm nói “anh thôi đi Jes không làm gì em cả”

Mạc Thiên Tân mắt mặt chỉ kịp nói một câu.

“Tôi đã cho xe ra đón cô rồi đấy” rồi đi

Cô tạm biệt Tử Nha Hương và bước lên xe để đi.

Cùng lúc đó tại thư phòng của anh có hai người tức tốc chạy vào để báo tin.

Đúng! Đó là Bạch Hổ và Thăng Long hai người đang chạy như điên vào thư phòng của anh. Chỉ sợ chậm một chút là mạng của hai người sẽ....(chắc các bạn cũng hiểu sẽ làm sao rồi chứ)

“Thưa... thưa ông chủ cô... cô Jes định đi qua Hàn để sống. Máy bay của cô ấy sẽ cất cánh vào lúc 8h5phút sáng” Bạch Hổ vừa nói vừa thở dốc vì mệt.





“Biết rồi” cô nhẹ nhàng trả lời

“Mà thôi! Tổ nghi ngờ cậu lắm. Nhỡ lại ăn uống chẳng đâu ra đây thì lại.... nên tổ quyết định mỗi ngày cuối tuần tổ sẽ bay sang đây thăm cậu” Từ Nha Hương quyết định

“Không cần đâu” cô thở dài

“Không tổ đã quyết rồi, không thể thay đổi”

“Tùy cậu” cô nói rồi tắt máy luôn

Cô đi ra ngoài sân bay và bắt một cái taxi đi về nhà.

Trong lúc đó có một người vì quá nhớ cô quá mà đã mượn rượu giải sầu.

Trong căn phòng tối và nồng nặc mùi rượu đó có một con người tuấn tú gương mặt đẹp trai như tạc đang uống rượu. Nhìn căn phòng toàn vỏ rượu đắt tiền. Người con trai đó luôn mồm lẩm bẩm tên của cô.

Nhìn rất tuyệt vọng, dường như nỗi nhớ của anh đối với cô đang tăng lên một cách rất nhanh. Dù đã huy động tất cả lực lượng để tìm thông tin của cô nhưng kết quả thu về chỉ là con số không. Và anh chắc chắn có người đã che giấu đi thông tin của cô (ngồi đây mà uống rượu, sao không đi uy hiếp em anh để tìm cô đi. Chính thẳng em nó dấu đây >.<) tạm=“” thời=“” anh=“” chưa=“” tìm=“” ra.=“”>

Sau một hai ngày từ uống rượu, anh đã kết hợp hai việc uống rượu và đập đồ. Làm cho mọi người trong dinh thự sợ hãi.

“Anh thôi đi” Mạc Thiên Tân giằng lại chai rượu trên tay anh ra

“Im đi. Và đưa cho anh” anh tức giận quát lên

“Không” Mạc Thiên Tân nhất định không đưa và tiện tay ném chai rượu ra xa

Anh quá tức giận vì hành động đó của em trai mình, nên đã vung tay lên đấm và gương mặt của Mạc Thiên Tân.

“Ahh” Mạc Thiên Tân kêu lên một tiếng rồi cũng đánh trả lại anh mình.

Do quá say nên anh không tránh đòn được. Khi mặt anh đầy những vết bầm tím thì Mạc Thiên Tân mới dừng lại và nói.

“Anh nghe cho rõ đây, em chưa bao giờ muốn thấy anh rơi vào hoàn cảnh như thế này nhưng cái gì nó cũng có lí do, và lí do ở đây là do anh đã làm tổn thương Jes” Mạc Thiên Tân nhấn mạnh hai từ tổn thương.

“Tổn thương sao? Chưa bao giờ” anh nhìn vào cậu em trai một cách khó hiểu

“Anh..” Mạc Thiên Tân gầm nhẹ và tiếp tục lao vào anh đánh tới tấp

“Anh nói là không làm gì sao, thế vụ của cô Cảnh Thiên Vân là như thế nào”

“Sao, anh trả lời đi” Mạc Thiên Tân tức giận

“ĐÁNH ĐỦ CHƯA” anh gầm lên

“Chưa, em phải đánh cho anh tỉnh ra”

Mạc Thiên Tân đánh cho đến khi anh lịm đi.

Sáng hôm sau đầu anh đau như búa bổ, nhưng anh không quan tâm mà cái anh quan tâm ở đây là những lời nói của Mạc Thiên Tân.

Làm cô tổn thương....

Và Cảnh Thiên Vân là sao....

Anh rút điện thoại ra và gọi cho Bạch Hổ.

“Cậu hãy điều tra cho tôi về Cảnh Thiên Vân, điều tra xem cô ta đã làm gì Jes cho tôi” anh lạnh giọng ra lệnh





“Jun con có nghe mẹ nói không” cô nói câu thứ hai.

“.....”

“Kim Min Jun” cô bực mình hét to. Chẳng biết cái tính này được thừa hưởng từ ai mà nó bướng bỉnh không biết.

“Dạ” từ đằng xa có một cậu bé giống anh đến 8 phần đang chạy đến.

“Con có biết là tối nay mình phải đi đâu không. Sao con chẳng ngoan cái gì thế” cô bực giọng nói.

“Dạ biết ạ, có phải là bay sang bên Trung để chơi với dì Nha Hương phải không ạ” Jun trả lời với khuôn mặt ngây thơ.

“Không phải là chơi mà là đám cưới đó” cô hừ lên tức giận.

“À” cậu bé ngây thơ đáp

“Thôi con đi chuẩn bị đi 1 tiếng nữa chúng ta đi” cô dịu giọng lại.

Jun không nói gì mà ngoan ngoãn đi vào trong phòng để chuẩn bị.

Đợi Jun đi vào thì cô mới thở dài. Thật sự là cô không thể quên anh. Đôi khi Jun hỏi cô tại sao nó không có bố như các bạn. Cô chỉ biết im lặng. Làm sao cô có thể quên được khi bên cạnh cô luôn có bản sao thu nhỏ của anh cơ chứ.

Mạc gia...

Suốt 5 năm qua anh đã không tìm cô nữa mà thay vào đó là chờ đợi. Chờ đợi một sự kì diệu đến với mình, nói đúng hơn là anh chờ đợi cô về bên anh.

Còn Mạc Thiên Tân khi thấy anh mình đau khổ tuyệt vọng như thế thì anh ta cũng muốn nói ra sự thật rằng cô ở đâu và như thế nào. Nhưng mà Tử Nha Hương đã ngăn lại và bảo với anh ta là cho anh đợi thêm một hai năm nữa. Nếu trong vòng một hai năm nữa mà anh đi tìm người khác thì sẽ không cho gặp cô nữa, còn nếu mà vẫn yêu cô thì sẽ sắp xếp cho cô gặp lại anh. Và hôm nay là ngày đó.

“Anh, anh có thể ra khách sạn xyz của mình được không. Em có một bất ngờ cho anh” Mạc Thiên Tân giục giã anh đi ra khỏi nhà.

“Nói luôn đi, anh không thích mấy cái trò vớ vẩn này cho lắm” anh mệt mỏi nói.

“Nếu gặp lại một người mà anh muốn gặp nhất thì anh có đi không” Mạc Thiên Tân nói trong mắt ánh lên nụ cười.

Anh không nói không rằng gì đã lấy ngay cái áo và vội vàng lấy xe và phóng đi.

Chỗ cô...

Sau nhiều giờ bay thì cô và Jun cũng đã đến nơi.

“Mẹ ơi con mệt, bế con đi” Jun nhõng nhẽo

“Mẹ cũng đang rất mệt con đừng có nhõng nhẽo” cô bực mình.

“Bế con cơ... bế cơ... bế” Jun tiếp tục làm nũng.

“Đứng đây đợi mẹ một chút mẹ đi bắt taxi” cô phớt lờ lời nói của Jun.

Một lúc sau có một chiếc xe taxi đến cô và Jun cùng lên xe.

“Làm ơn cho tôi đến khách sạn xyz” cô nói với tài xế.

“Vâng”

Cô đâu có ngờ cái khách sạn ấy là của Mạc gia đã xây dựng khi cô bỏ đi. Và cũng đâu ngờ là cô bạn thân cô đã sắp xếp cho cô gặp lại cái con người mà cô không muốn gặp chứ.

Chiếc xe di chuyển rất nhanh nên chỉ trong 10 phút đã đến nơi.

Bé Jun vừa đặt chân xuống xe thì...

“Oa khách sạn này đẹp quá mẹ ơi. Đẹp hơn mấy khách sạn mà con với mẹ từng đi du lịch”

“Ừ” cô nói ngắn gọn và kéo tay Jun vào trong.

“Con đứng đây đợi mẹ một chút mẹ làm thủ tục, đừng đi lung tung nha” cô dặn dò Jun và đi làm thủ tục để thuê phòng.

Còn Jun thì chẳng nghe lời cô cái gì cả mà đang chạy đi lung tung.

Đang chạy thì Jun đâm xầm vào một người.

“A đau quá” Jun ngã xuống đất.

“Cháu bé cháu...” anh ngừng lại lời nói. Nhìn đứa bé này rất giống anh nha và còn giống một người nữa...

“Cháu xin lỗi” Jun lễ phép nói.

“Cháu bé cháu tên gì vậy, mẹ cháu đâu” nét mặt anh thoáng vui vì có lẽ đây là con của anh và cô. Chắc caia ngày mà anh mong muốn cũng đã đến.

“Cháu là Kim Min...” Jun chưa nói hết câu thì đã có một giọng nói tức giận phía sau.

“Jun tại sao con không nghe lời mẹ” cô bực mình quát lớn. Trong lúc cô mãi làm thủ tục thì Jun lại không ngoan, lại đi linh tinh để cô phải lo lắng đi tìm.

“Con...” Jun chưa nói hết câu thì anh đã nhảy vào “Jes là em phải không”

Cô sững sờ nhìn cái người kia. Tại sao lại gặp lại anh vào lúc này cơ chứ, tại sao.....

\*\*\*\*giới thiệu nhân vật mới\*\*\*\*

Kim Min Jun về sau đổi tên thành Mạc Thiên Tuấn 5 tuổi: là con của cô và anh. Cũng là người nghĩ ra cho anh kế hoạch chinh phục lại cô. Mới 5 tuổi mà rất là thông minh à không phải gọi là tinh ranh. Sau khi anh cưới cô thì Jun đã hối hận vì giao mẹ mình cho một ông bố thối tha luôn giành mẹ với Jun. Jun luôn bày đủ mọi cách để chọc anh tức giận.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Sorry các bạn vì bây giờ mới đăng chap nha. Một phần thì rất bí phần vì bận nên mình không có thời gian nên thông cảm cho mình nhé^^mình rất rất xin lỗi mấy bạn.

Và mình cũng xin lỗi về việc chap này không được hay cho lắm T.T

Các bạn đừng quên mình nha^^

Mai Hương-Dương Dương

## 18. Chap 17 Anh Không Nhầm

Cô sững sờ nhìn vào anh, gương mặt cô không tránh khỏi sự bất ngờ.

“Xin... xin lỗi anh nhận nhầm người rồi” cô nhanh chóng lấy lại tinh thần và nở một nụ cười nhẹ.

“Nhầm sao. Anh chắc chắn là em mà” anh nhìn cô với ánh mắt đau thương.

“Không chắc anh nhầm tôi với ai thôi. Tôi chưa bao giờ gặp anh cả” cô hững hờ nói.

“Chưa bao giờ sao, thế tại sao bé trai này lại gọi em bằng mẹ, và thêm một điều nữa tại sao bé trai này lại rất giống anh” anh dùng lời lẽ sắc bén để bắt bẻ cô.

Bé Jun nghe một lúc cũng hiểu ra là cái chú vừa đụng phải có quan hệ như thế nào với mình. Lúc này Jun mới lên tiếng hỏi.

“Mẹ ơi! Chú này là ....”Jun chưa kịp nói câu cuối cùng thì cô đã nện chổng bít miệng Jun lại và nói.

“Jun con lên phòng trước đi. Đây chìa khóa của con đây, còn bây giờ con hãy để người lớn nói chuyện”

“Nhưng...”Jun thật sự muốn biết cái chú kia có phải là bố của mình không.

“Không nhưng nhị gì hết đi đi”cô đưa tay ra đẩy Jun về phía trong.

Jun đành ngậm ngùi mà đi. Kể cả ngoảnh lại cũng không được. Thấy cậu bé đi khuất rồi thì cô mới nói.

“Đứa bé này không hề giống anh một chút nào cả. Và nó không có bất cứ quan hệ nào với anh”cô lạnh lùng đưa mắt nhìn anh để tỏ vẻ chán ghét.

“Em có nhất thiết phải phủ nhận mối quan hệ với anh như thế không?”anh nói với giọng không thể nào mà chịu đựng được sự lạnh nhạt mà cô giành cho anh.

“Phủ nhận. Ha anh đùa với tôi đấy à. Tôi nói lại TÔI. VÀ. ANH. KHÔNG. CÓ. QUAN. HỆ. GÌ. VỚI. NHAU”cô nhấn mạnh.

“Được thôi. Em phủ nhận mối quan hệ với anh nhưng chưa chắc là anh đã phủ nhận mối quan hệ với em”anh nhìn cô và cười.

“Anh... đồ vô liêm sỉ, đi chết đi”cô tức giận.

“Em đang yêu cái thằng vô liêm sỉ đấy”anh nhếch môi nói.

“Tôi không yêu anh”nói rồi cô tức giận bỏ đi nhưng đi chưa đầy hai bước thì có một bàn tay ôm cô lại từ phía sau.

“Em đừng đi được không”anh ôm cô thật chặt lại.

“.....”

“Anh xin lỗi vì đã làm em hiểu lầm”anh giải thích.

“.....”

“Anh xin lỗi. Anh yêu em”anh nói

“Anh nói yêu tôi vậy tại sao anh còn quen với bạn tôi. Khiến cô ấy có thai. Ngay cả giấy xét nghiệm ADN cũng có. Anh còn muốn biến tôi thành con cóc sao”cô đã không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Chuyện đó là không có thật”anh giải thích. Thật sự lúc thấy cô khóc thì tim anh đã nhói.

“Tôi không tin. Tôi không tin”cô hét lên, đẩy anh ra và chạy đi.

Anh đứng ngây ra ở đó. Nếu cô đã không muốn chấp nhận anh thì còn một người nữa. Đó là con anh, anh cảm thấy con anh có rất nhiều điều muốn nói với anh. Mục tiêu của anh bây giờ là phải có được hai người. Một là cô còn người còn lại là bé Jun.

Bé Jun thấy mẹ chạy lên với hai dòng nước mắt thì cảm thấy rất là thương mẹ.

“Mẹ mẹ sao mẹ khóc đấy ạ. Hay Jun làm mẹ buồn”

“Không Jun không làm mẹ buồn đâu. Jun ngoan lắm”cô xoa xoa cái đầu nhỏ của Jun.

“Thế sao mẹ lại khóc ạ”Jun giương đôi mắt lên hỏi cô.

“À bụi bay vào mắt mẹ thôi mà. Mẹ không sao”cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt.

“Mẹ ơi! Con có chuyện muốn hỏi mẹ”mặt Jun bỗng nghiêm túc.

“Chuyện gì vậy?”cô nhíu mày.

“Mẹ có phải chú kia là bố của con không”Jun trưng ra một vẻ mặt rất ư là nghiêm túc.

“.....”

“Mẹ trả lời cho con biết đi”Jun mất bình tĩnh.

“Xin lỗi con, mẹ rất mệt nên có gì hôm sau nói được không”cô nói rồi đi vào trong phòng.

Bé Jun ngơ ngẩn người một lúc. Tại sao những lúc nhắc đến chú kia mẹ đều trốn tránh vậy hay là có chuyện gì ở đây.

Tại chỗ anh....

Hóa ra thứ mà Mạc Thiên Tân muốn anh nhìn thấy là cô. Anh thầm cảm ơn thằng em.

Tay anh với lấy cái điện thoại và bấm gọi cho ai đó.

“Alo ông chủ”Thằng Long lên tiếng.

“Thu xếp cho tôi gặp cô ấy (tức Jes) nhưng phải thật bất ngờ”

“Dạ”

Bảo bối xem em còn muốn phủ nhận mối quan hệ với anh được không...

\*\*\*\*\*

Tớ xin lỗi mấy bạn vì ra chap chậm nhé. Tuần này mình bận lắm lại còn mấy bài kiểm tra nữa. Nên mình thật lòng xin lỗi nhé :)))

## 19. Chap 18 Ghen

Ngày nay là một ngày rất rất là vui đối với Tử Nha Hương. Đó là ngày cô ấy kết hôn, và đương nhiên là với Mạc Thiên Tân rồi.

Còn cô thì chẳng muốn đi chút nào cả, vì đi lại đụng mặt anh. Nhưng thôi dù sao cũng là ngày vui của bạn thân mình nên cô cũng đi.

Sau khi gửi Jun ở nhà người quen và dặn dò đủ kiểu thì cô mới yên tâm đi được.

Tại nơi tổ chức đám cưới....

Cô vừa bước xuống xe thì rất nhiều ánh mắt hướng về cô. Ngưỡng mộ có, ghen tị với thân hình của cô cũng có. Và có rất nhiều người phát hiện ra cô.

“Ôi! Cô ấy có phải là Jessica Kim không”cô A

“Ừay cô ấy vẫn xinh như trước nhĩ”cô B

“Nữ thần kìa”cậu A

“Cô ấy có nhan sắc trên cả nữ thần”cậu B

“Ôi bộ váy cô ấy mặc trông sexy quá đi, hình như là thuộc bộ sưu tập của nhà thiết kế J phải không”cô C

“Ừ nhĩ nghe nói là bộ sưu tập này chưa ra mắt đâu”cô D

....

....

Và còn rất nhiều lời bàn tán khác về cô. Và cả bộ váy của cô nữa.

Phải! Bộ váy đó rất là sexy. Chiếc váy dạ hội làm bằng ren màu đen, phía trên phần ngực thì được khoét một khoảng không dài nhưng cũng đủ để hở một chút. Còn phía sau lưng thì chỉ có hai cái dây kéo từ đằng





Vote cho mình nha

## 20. Thông Báo

Hiện nay mình phải ôn để thi học kì. Nên mình rất rất xin lỗi những bạn mong chap mới nhé. Sorry các bạn rất nhiều. Nhưng mình chỉ tạm dừng ba đến bốn hôm thôi nên đừng lo. Thôi mình đi làm đề cương đây. Bye bye ai khổ như toai chưa.

## 21. Chap 19

Cô quay mặt về phía anh và nói “Mạc tổng à! Tôi và anh k hề quen biết có sao anh lại bắt cóc con tôi. Xin anh hãy buông tha cho mẹ con tôi được không?”

Anh nhướm mày nói “Em nói không hề quen biết sao. Nhưng tôi lại nghĩ là có đấy, còn rất rất quen. Và nếu em muốn cứu con em thì hãy ngoan ngoãn mà quay về bên anh”

Cô quá sốc nhưng vẫn phải giữ giọng bình tĩnh “Tôi không tin anh bắt được con tôi. Và việc quay về bên anh thì tôi rất tiếc là không được”

Anh lạnh lùng nói “Tin hay không là tùy em. Anh không bắt em tin”

Cô không tin vào tai mình những gì anh vừa nói. Nhìn sắc mặt anh không có cái gì là nói đùa về chuyện anh bắt cóc Jun cả.

Còn anh thì giả vờ định bước đi thì cô lên tiếng “Xin anh hãy thả Jun ra, nó còn quá bé để hiểu hết chuyện giữa tôi và anh”

Đúng như anh nghĩ, cô sẽ cầu xin anh. Anh quay đầu lại và nói “Chuyện của chúng ta không như em nghĩ, và tất cả chỉ là hiểu lầm. Còn về phần Jun thì anh chắc chắn nó là con anh và nó còn quá nhỏ nên hãy để nó có cả tình yêu thương của cả cha lẫn mẹ”

Lời nói của anh như thôi miên cô. Khiến cô tội nghiệp cho Jun trong những lần nó hỏi ba nó đâu, Nhưng cô đã im lặng không trả lời.

Cô nói “Tôi nghĩ tôi cần có thời gian để suy nghĩ về việc này, còn bây giờ tôi muốn xuống dưới lầu”

Nói rồi cô đi luôn. Để lại một mình anh đang đứng, đôi môi nhếch lên một nụ cười.

Vậy là anh đã thành công trong việc thuyết phục cô. Đây là bước đầu tiên.

Cô vừa bước xuống thì từ đâu Thiên Di bay tới vag hôn tới tấp lên mặt cô.

“Chị Jes à chị đi đâu suốt 5 năm nay vậy. Chị có biết là em lo cho chị lắm không hả”

Cô cười buồn và nói “À có một số việc xảy ra nên chị phải ra nước ngoài”

Thiên Di cũng biết hết chuyện của anh trai mình nhưng không muốn nói và ttong 5 năm ấy Thiên Di luôn luôn giận dỗi anh trai mình.

Bỗng một người con trai từ đâu đi tới và đặt tay lên eo Thiên Di làm cô ấy không khỏi giật mình.

” ‘Em yêu’ à đây là chị dâu phải không” người con trai đó lên tiếng.

Thiên Di cô tránh đi cái ôm ấy nhưng không được nên đành phải để yên.

“Giới thiệu với chị đây là ”chồng” em”

Cô nhìn người này quả thật là rất đẹp trai a! Nhưng hình như thái độ của Thiên Di rất dừng dừng khi nhìn về phía anh ta. Và ánh mắt của Thiên Di nhìn anh ta không có một chút yêu thương nào. Còn anh ta thì lại rất yêu Thiên Di.

“Chồng? Em kết hôn rồi à” cô kinh ngạc

“Vâng” Thiên Di đáp lại với giọng hơi khó chịu.

“À chị có người bạn muốn giới thiệu với em. Có thể là em sẽ rất thích” cô vừa nói vừa kéo tay Thiên Di đi.

Choangg

Ly rượu vang của Thiên Di rơi xuống.

“J... J có... có phải là anh không” Thiên Di lắp bắp.

J có chút ngạc nhiên khi thấy Thiên Di đi với Đàm Hạo Khoa. Nhưng lại cố nở một nụ cười nhẹ.

“Chào anh” Đàm Hạo Khoa giơ tay lên định bắt tay. Nhưng hơi khó chịu.

Còn cô khi thấy không khí không được tự nhiên cho lắm thì hơi lo lắng và cũng đoán ra là có chuyện.

“À vợ chồng em ở đây nhé. Chị và J có chút chuyện” cô nói rồi kéo J đi.

Đi ra khu vườn đằng sau cô mới bỏ ta J ra và hỏi “Này J chúng ta là bạn thân phải không?”

J nhú mày “Ừ nhưng sao cậu lại hỏi thế”

Cô xoay J lại và nhìn thẳng vào mắt J và nói “Cậu hãy nói đi rốt cuộc cậu và Thiên Di là có quan hệ gì”

J ngập ngừng một chút và nói “bốn năm trước tớ và Thiên Di có quan hệ với nhau. Nhưng chỉ là bạn bè nhưng có một chuyện...”

J chưa nói xong thì có một giọng tràn đầy sát khí vang lên “Jes anh nói với em chưa? Anh không muốn ai đến gần em”

Nói rồi anh cầm tay cô và lôi đi. Chả là lúc trước anh có đi tìm cô nhưng không thấy, anh hỏi phục vụ thì mới biết cô đi ra ngoài với cái tên kia.

“A anh bỏ tay tôi ra... đau” cô la lên vì hai tay cô bị bàn tay to lớn của anh cầm và lôi đi.

“Biết đau thì tại sao lại đi với tên kia” anh dường như không nhận được nữa mà gầm lên. Càng giận thì cô ấy càng được nước mà lấn tới.

“Việc tôi đi với ai thì liên quan tới anh sao” cô hét lên

“Không liên quan..phải không liên quan. Đi tôi sẽ cho em biết thế nào là không liên quan” anh gầm lên. Lôi cô ra ngoài lối sau của khách sạn. Và ném cô lên xe.

Chiếc Bentley phi đi như tên lửa. Làm cho cô rất sợ hãi và hét lên “Mạc Thiên Dương anh đi chậm lại cho tôi” tay cô ôm lấy tay anh và cầu xin nhưng tốc độ không hề giảm mà vẫn tăng lên một cách đáng kể.

“Xin anh đi chậm lại đi. Nếu anh muốn chết thì đừng kéo theo tôi” cô hét cầu xin rồi lại quay ra chửi anh.

Két

Chiếc xe phanh gấp lại và dừng lại ở một căn biệt thự ở ngoại ô.

“Đi” anh vẫn tiếp tục lôi cô đi.

“Bỏ ra đau tay tôi” cô cố gắng vùng vẫy để chạy ra khỏi tay anh.

Lần này thì cô đã thành công trong việc chộc tức anh và làm nổi lên dục vọng của anh rồi. Nên cô dừng cố mà mong trốn được. Anh nhanh chóng bế cô lên và đi về phía phòng ngủ.

Bịchh

Anh nhanh chóng ném cô xuống giường. Cô còn chưa tiếp tgu được hết mọi chuyện thì anh đã đè cô xuống hai tay anh nắm lấy hai tay cô để cô khỏi phải vùng vẫy. Môi anh tìm lấy môi cô và hôn, gọi là hôn vậy thôi nhưng thực chất là cắn vào môi cô. Anh hôn đến nỗi cô dường như không thể thở được.

Một tay đã bỏ một tay cô ra và đồng thời không an phận trườn xuống phía dưới.

Váy của cô cũng đã bị anh xé ra lúc mới tiến vào phòng ngủ nên trên người cô không còn cái gì ngoài một bộ đồ đồ lót kêu gọi.

Cô càng giãy giụa thì anh càng dễ dàng cởi nốt đồ trên người cô.

“Ừm... bỏ ra” cô gắng hết sức để đẩy anh ra. Nhưng sức đàn bà làm sao lại có thể bằng sức đàn ông nên việc đẩy anh ra là điều không thể.

Bàn tay anh đi vào vùng cấm địa. Cô cảm giác anh đang trêu đùa vùng cấm của cô.

“Anh...”

Giờ phút này người đàn ông kia đang ở trên người cô nên cô dường như không thể làm gì được, ngón tay thon dài của anh đang khai phá hết từng nơi mềm mại của cô. Mới đầu còn thô ráp nhưng về sau ẩm ướt và dễ chịu.

Trêu đùa được một lúc thì anh lại trở ngược lên cắn vào hõm vai của cô.

Cô thì không ngừng sợ hãi bây giờ cả người bị anh giam giữ chỉ biết uốn éo người để thoát ra nhưng cô lại không biết cang uốn éo thì cangf tạo ma sát cho vật kia của anh. Giờ đây anh không biết cái gì cả ngoài việc anh rất muốn cô.

“Mạc Thiên Dương dừng.... dừng” cô sợ hãi gọi tên anh anh và xin anh dừng lại.

Thế nhưng anh không còn lí trí mà dừng lại. Anh muốn cô rất muốn cô.

Anh đưa vật kia vào người cô. Cô như giật mình có một cái cảm giác đau đớn.

“A... đau đi ra cho tôi” cô ra lệnh nhưng không được. Tốc độ của anh ngày càng nhanh.

“A đau” tay cô bấu vào người anh nhưng anh chẳng có chút mảy may đau đớn nào cả.

Suốt đêm đó, bất kể cô cầu xin hay rên rỉ đáng yêu như thế nào thì anh cũng không hề nể mặt mà tha cho cô.

Cả đêm đó hề cô nghĩ là lần cuối thì anh lại cuốn lấy cô làm cô tỉnh dậy, bất cô phải trầm luân cùng anh...

Suốt một đêm, nhưng rồi anh cũng đã an phận ôm cô vào lòng và hai người cùng đi ngủ...

Hello các bạn, mình đã come back nè. Sau mấy hôm thi cử thì mình đã ra thêm một chap mới. Và điều đặc biệt hơn là chap này dài hơn một chút nha. Cảm ơn các bạn đã chúc mình thì tốt nha. \*moa\* yêu các bạn.

## 22. Chap 20

Sáng hôm sau cô mệt mỏi mở mắt ra, toàn thân đau nhức nhưng phần đau nhất bây giờ không phải là thân thể cô mà là tinh thần, là cảm xúc của cô. Tại sao anh lại bước vào cuộc sống của cô thêm một lần nữa và tại sao mỗi lần anh bước vào lại khiến cô đau lòng.

Cô quay mình ra phía khác để tránh việc phải đụng mặt anh. Gối của cô cũng xuất hiện một vài giọt nước mắt.

Còn anh sau khi cảm nhận được việc cô quay mặt vào trong thì liền mở mắt và gọi tên cô “Jes....anh xin lỗi”

Cô nghe xong túm chăn quấn vào người và bật dậy nói “Xin lỗi sao! Anh nghĩ anh xin lỗi tôi là được sao, anh có biết là anh đã làm gì tôi không”

Anh vội vàng ngồi dậy ôm cô vào lòng và nói “Anh xin lỗi! Nhưng tất cả không phải là sự thật”

Cô đẩy anh ra và hét lên “Anh còn xin lỗi được sao, anh không cảm thấy xấu hổ à hay là anh khiến tôi buồn thì anh mới hạnh phúc. Anh nói đi”

“Anh....”anh ngập ngừng nói

“Nói đi anh muốn tôi phải làm sao, chúng ta vốn dĩ không thuộc về nhau, tại sao anh cứ bám lấy tôi hả” cô kích động nói.

“Em phải nghe hết đầu đuôi câu chuyện đã rồi hãy chỉ trích anh” anh mệt mỏi vuốt đầu.

“Tôi không muốn nghe bất cứ cái gì, bây giờ tôi chỉ muốn anh biến khỏi cuộc sống của tôi, hãy biến đi” cô bịt tai lại và quay đi.

“Cả đời này anh chưa xin ai bất cứ cái gì, nhưng bây giờ, là lần đầu tiên anh xin xỏ, và người đó là em, xin em hãy tha thứ cho anh được không”

“.....” cô vẫn không nói gì

“Anh biết bây giờ anh nói cái gì thì em cũng sẽ không nghe, nhưng xin em đừng im lặng như vậy được không” anh không thể chịu được cái không khí im lặng này được nữa rồi.

“Nếu tôi nói muốn rời xa anh thì sao, thôi đừng nói gì nữa, tôi biết là anh sẽ bắt tôi ở lại bên anh” cô lau nước mắt nói.

“Anh...” anh không thể nói bất cứ cái gì nữa.

“Sao, anh còn muốn tôi nói nữa không” cô nhếch mép khinh bỉ

“Hãy ở lại đây” anh lấy mọi sự dũng cảm của bản thân để thốt lên

“Anh vừa nói cái gì cơ? Anh nghĩ mình là ai mà quyết định nơi ở của tôi” cô giật mình vì câu nói của anh

“Em hãy ở lại đây, và anh sẽ không quấy rầy em, và hãy ở lại đây để suy nghĩ lại việc tha thứ cho anh” anh nói

“Anh đang ra lệnh cho tôi đấy à” cô ngạc nhiên vì sự bá đạo của anh vẫn không hề giảm

“Anh sẽ mang con đến đây cho em” anh bật dậy và lấy khăn đi về phía phòng tắm vừa đi vừa nói

Cô cùng trèm chần lên và nhắm mắt lại ngủ. Vì quá mệt mỏi nên cô đã thiếp đi.

Khi anh đi ra thấy cô trèm chần kín mít sợ cô khó thở nên đã chỉnh lại chần. Vừa mở chần ra, đập vào mắt anh là đôi mắt sưng lên vì khóc và điều thứ hai là đôi môi cô bị trầy xước vì tội hôm qua anh đã cắn môi cô. Kéo thêm một chút nữa thì thấy trên hõm vai cô có vết cắn của anh. Nhìn vào cổ tay cô thì thấy những vết bầm tím do anh đã cầm tay cô quá mạnh, trong lòng anh có chút đau lòng và trách móc mình vì không cẩn thận.

Anh cầm điện thoại lên và gọi cho quản gia ở Mạc gia.

“Alo, chút nữa tôi sẽ đến đón bé Jun và việc tôi bảo đã làm xong chưa” anh lạnh giọng.

“Dạ thưa cậu chủ, tôi đã đổi họ và tên cho cậu chủ nhỏ rồi ạ” ông quản gia kính cẩn đáp lại

“Bây giờ sắp xếp cho tôi tầm năm người giúp việc và gọi đi Trần tới biệt thự ở ngoại thành, nhanh lên cho tôi” anh thúc giục ông quản gia

“Vâng tôi sẽ làm ngay” ông quản gia nói rồi cúp máy

Anh cũng cất điện thoại đi và đi ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi phòng thì anh mới sực nhớ là nếu cứ để thế này mà đi thì cô sẽ chạy mất. Vì vậy trước khi anh đi anh đã khóa cửa nhà lại.

Chiếc Bentley đi từ từ vì chủ nhân của chúng đang rất vui, không giống như hôm qua rất điên cuồng mà đi.

Chiếc xe tiến vào biệt thự Mạc gia và đi thẳng vào gara xe. Trong gara xe có rất nhiều hãng xe đắt tiền như Lamborghini, Audi, Rolls-Royce, Ferrari, Bugatti,... đủ để nói lên việc chủ của chúng chịu chi và giàu có cỡ



“À hóa ra là cậu chủ nhỏ” dì Trần vui vẻ quay ra phía cậu bé nói.

“À cô ấy đâu rồi?” anh vừa dẫn cậu bé đi vào nhà vừa nói.

“Dạ cô chủ vẫn còn ngủ vì hình như mệt quá nên tôi không gọi dậy” một cô giúp việc lên tiếng.

Lúc đó cô nghe thấy nên thôi chẳng cần trốn làm gì cả nên cô bước xuống nhà và nói “Thôi không cần gọi, tôi dậy rồi”

Vừa thấy mẹ từ xa thì cậu bé đã vui sướng chạy ra chỗ mẹ “A mẹ mẹ, con nhớ mẹ quá mẹ có nhớ con không?”

Cô dang tay ôm cậu bé vào lòng và nói “Mẹ nhớ Jun của mẹ quá, vậy bé Jun của mẹ ở một mình có ngoan không?”

“.....” cậu bé không trả lời

“Jun con có nghe mẹ nói gì không vậy?”

“Hazz, mẹ à mẹ đừng gọi con như thế nữa được không, ba bảo từ nay con tên là Mạc Thiên Tuấn rồi” cậu bé thản nhiên trả lời cô và không hề biết cô đang tức giận như thế nào.

“Con nói tên con là gì cơ, Mạc Thiên Tuấn sao? Ai bảo xon như vậy” cô giương như biết là ai nhưng cứ vờ hỏi.

“Dạ là ba ạ” cậu bé chỉ vào anh đang ngồi uống cà phê ở phòng khách.

Cô thả bé xuống đi ra chỗ anh giựt lấy cốc cà phê mà anh đang uống đập thẳng xuống bàn kính tạo ra một tiếng rất to.

Anh vẫn bình tĩnh nhìn vào cô, ánh mắt rất kiêu kích kiêu như :anh đã đổi tên cho con đấy, em làm gì được anh.

Cô càng nhìn càng bực, chỉ muốn tát cho anh vài phát vào mặt để bỏ tức.

“Tại sao anh lại tự tiện đổi tên cho con của tôi” cô gằn giọng nói.

“Các người lui ra, dì Trần dẫn Thiên Tuấn ra ngoài chơi” anh phẩy tay nói.

Sau khi mọi người đi ra ngoài anh mới ung dung nói “Con em thì không phải là con anh sao, việc ba lo lắng hay quan tâm đến con là lẽ đương nhiên”

“Không phải là con anh, và anh không có quyền quan tâm đến thằng bé” cô nói

“Em nói không phải là ý gì hả? Không lẽ em ăn nằm với một người khác sao” anh nhú mày trêu ghẹo cô.

“Không phải tôi không phải là cái loại người đó” cô hét lên, tại sao anh ta lại có thể nghĩ mình là cái hạng người như anh ta cơ chứ.

“À, thế thì thằng bé là con của anh” anh đứng dậy tiến lại gần chỗ cô.

“Dựa vào đâu mà anh nói như vậy hả?” cô hỏi ngược lại anh

“Dựa vào việc lần đầu của em là anh làm, cả tháng sau vụ lần đầu thì em luôn ở bên anh và cũng là lúc em phát hiện ra mình có thai” anh tiến lại gần hơn, hơi nóng phả vào mặt cô.

“Anh...anh thật là quá đáng lần đầu của tôi thì liên qua gì đến việc này cơ chứ” cô đỏ mặt nói.

“Liên quan chứ, căn cứ vào vụ lần đầu đó thì anh có đủ tư cách gọi em là vợ” anh nhếch miệng tạo ra một nụ cười đẹp.

“Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi-không-phải-vợ-anh! Và sáng nay anh nói sẽ không quấy rầy tôi cơ mà, vậy tại sao ạn lại ở đây”

“Anh nói là anh sẽ không quấy rầy em chứ có phải là không đến đây đâu, có lẽ em không có đủ nhận thức để phân biệt được thế nào là quấy rầy” anh nói rồi xỏ tay vào túi quần và bước đi.

“Anh... anh chê tôi là ngu phải không” cô tức tức đến hộc máu, dám chê cô ngu sao.

Anh quay lại cười “Anh nói là em không đủ nhận thức chứ anh đâu bảo em ngu đâu”

“Anh còn giám trả treo, biến đi” cô thật là tức chết.

Anh đi ra ngoài vườn nơi mà dì Trần đang cho Thiên Tuấn chơi, hôm nay anh quyết định không đi đến công ti nữa mà dành cả ngày cho cậu bé.

Ra đến vườn thì anh thấy cậu bé đang đào đất trồng cây thì anh bất giác nở một nụ cười tươi.

“Cậu chủ, hôm nay cậu không đến công ti ă” dì Trần thấy anh bước đến thì tò mò hỏi.

“Hôm nay tôi ở đây, bây giờ dì vào nấu cái gì cho cô ấy ăn sáng đi, cả sáng nay cô ấy chưa ăn cái gì” anh ra lệnh

“Ba! Ba ra trồng cây với con đi, cây này con không biết trồng” cậu bé gọi anh và giơ cây dâu tây lên

“Ừ, con đợi ba chút” cởi áo comple ra đưa cho dì Trần mang vào nhà, và xắn tay áo sơ mi lên đi về phía cậu bé.

Còn lúc này cô đang ngồi uống trà trong phòng khách mà không khỏi tức. Lúc này dì Trần vào nhìn thấy cô uống trà thì nói “Cô chủ, cô chưa ăn cái gì mà uống trà thì xót ruột lắm, cô vào bếp đi tôi làm cái gì cho cô ăn”

“Dạ thôi ạ, cháu không đói” cô xua tay.

“Không được cậu chủ mà biết thì mắng tôi chết, cô đi vào tôi làm cái gì đó cô ăn” dì Trần dịu dàng nói.

“Vâng, à dì cứ vào trước đi cháu đi gọi thằng bé vào cùng ăn”

Lúc này Thiên Tuấn đã trồng xong mấy cây dâu tây, cậu bé nhìn sang anh và hỏi “Ba này giả dụ con là con mà cà rồng và ba là zombi đi, vậy khi con cắn ba thì ba biến thành ma cà rồng hay con biến thành zombi nhỉ”

“Cái này con hỏi mẹ con” thật ra cái này anh còn bó tay hướng chỉ là cô

“Vậy số 0 trong số la mã viết như thế nào ạ”

“Hỏi mẹ con luôn nha”

“Vậy tại sao bầu trời lại là màu xanh ạ”

Lúc này cô đi ra nghe thấy câu này, nên cô đã nhanh chóng trả lời, ngày trước cô hay đổ mấy đứa bạn câu này.

“Con biết không, khi ôzôn lỏng có màu xanh nên bầu trời mới có màu xanh”

“Ủầy mẹ giỏi quá” cậu bé giơ ngón tay cái lên

“Chuyện, mẹ của con cơ mà, chẳng giống một ai đó ngu quá à” cô lên mặt.

“Em nói ai ngu cơ” anh kéo cô lại và....

“Á....” một tiếng hét thất thanh....

.....

.....

.....

Chap này mình giành tặng cho thuhuong\_03092002. Với một lời nhắn : Tao viết rồi đó đừng có mà lên lớp cảm ràm mỗi câu “Mày ơi ra chap mới đi”



## 24. Chap 22

Tiếng hét này là của cô, trong lúc đang tự mãn với bản thân mình rằng “mình là giỏi nhất, mình thông minh hơn anh ta” thì... đã bị anh kéo xuống.

Bây giờ tư thế của hai người rất là ám muội. Anh thì ngồi xuống nền đất còn cô thì ngồi trên đùi anh, hai mắt nhìn nhau. Mặt của cô và anh cách nhau không xa nên bây giờ rất dễ nhận ra cô đang đỏ mặt. Anh từ từ sát lại gần cô.

“Ừm...” cô chưa kịp nói lời nào thì môi cô đã bị nuốt.

Hai người à không chỉ có một mình anh là đang cố gắng tách môi cô ra để mang chiếc lưỡi của mình vào và khuấy đảo khoang miệng của cô. Hai người đang hôn và không chú ý đến bé Thiên Tuấn ở bên.

Bé thì rất rất thông minh nên cũng biết hành động của ba mẹ mình là như thế nào nên cũng tự động lấy hai bàn tay che mắt mình lại nhưng vẫn mở tí hí một chút để xem.

Hôn được một lúc lâu thì hô hấp của hai người đã gặp khó khăn, lúc này anh mới buông môi cô ra.

“Đồ điên” cô lườm anh và đẩy anh ra ngoài, còn anh thì nhếch môi tạo ra một nụ cười rất yêu nghiệt.

“Ba mẹ xong chưa” bé Thiên Tuấn đợi lâu nên bé hơi mỏi tay vì che tay rất lâu rồi.

“Xong... xong gì hả con” cô đỏ mặt không nói nên lời.

“Thì hôn ý” bé thản nhiên nói.

“Ai... ai dạy con nói và biết những hành động như thế này” cô ngạc nhiên nói.

“Thì con xem phim ý, cái phim mà trước kia mẹ bảo là khi con được hai tuổi thì mẹ gửi con cho bà và dì Nha Hương để đi đóng phim ý, con thấy mẹ hôn cái chú nào đó mà” bé nói một mạch không ngừng nghỉ.

“Đấy... đấy là công việc lúc đó của mẹ, mà mẹ cấm con xem những cái phim đó nghe chưa” cô chau mày và tay thì kéo bé vào nhà.

“Ấy ấy em đi đâu” anh với tay kéo tay cô lại phía anh.

“Bỏ ra, tôi đi đâu là việc của tôi không liên quan gì đến anh” cô hất tay anh ra và đi nhưng chưa đầy hai bước thì anh đã gọi lại.

“Đứng lại, Thiên Tuấn con đi vào nhà trước đi để ba mẹ nói chuyện” anh nói và đồng thời cũng cầm chặt lấy tay cô.

Đợi bé Thiên Tuấn đi vào thì lúc này anh mới lên tiếng.

“Hãy giải thích đi tại sao em lại đi hôn người đàn ông khác hả”? Anh bỗng dưng tức giận và chỉ muốn hỏi cho ra nhẽ.

“Giải thích! Anh nghĩ anh có đủ tư cách để bắt tôi giải thích à!” cô bực mình nói.

“Anh nói em hãy giải thích đi” anh dùng tay lắc mạnh vai cô.

“Đau, anh bỏ tôi ra” cô nhủ mày.

“Anh xin lỗi, bây giờ em hãy giải thích đi” anh bỏ cô ra và lại bắt cô giải thích.

“Anh muốn tôi giải thích những cái gì” cô gắt lên.

“Việc em hôn người khác” anh nhắc đến chuyện đó chỉ muốn vác cô lên nhà và đánh cho cô vài phát vào mông.

“Tôi đi đóng phim và việc đó là việc tôi phải làm, được chưa anh còn gì muốn biết” cô tức giận đến mức muốn khóc, và bây giờ cô đang giương đôi mắt phủ một lớp sương nhẹ lên nhìn anh và nói:

“Tại sao anh lại nổi giận với tôi hả huhuhu” và “tức nước thì vỡ bờ” nên bây giờ cô đã khóc.

“Tại vì...” anh ngập ngừng.

“Tại vì cái gì” cô càng khóc to hơn.

“Tại vì... anh ghen” anh nói mãi mới được một câu này. Phải lấy hết bao nhiêu can đảm thì anh mới có thể nói ra được.

Cô ngẩn người, anh ghen sao. Sao lại có chuyện đó vậy. Thật không thể tin nổi.

“Anh ghen vì anh yêu em, anh tự hỏi là tại sao anh lại yêu em đến như vậy chứ” anh tự hỏi.

“Này anh” cô lau hết nước mắt đi và nói

“Đừng nói gì hết cả, xin lỗi em vì những gì trước kia anh từng lừa dối em” anh ôm cô vào lòng và nói.

Sến trông đầu cô bây giờ chỉ có một chữ sến mà thôi. Mới có năm năm không gặp mà anh đã từ một người lạnh nhạt không biết cười trở thành người siêu sến này sao. Ôi trời ơi...

“Em muốn hỏi anh một chuyện” cô đẩy anh ra và nói.

“Chuyện gì” anh nhú mày lại nhìn cô.

“Anh có còn yêu em không” cô hồi hộp hỏi anh.

“Không còn...” anh nói.

“Anh... vậy thì anh còn níu kéo tôi làm gì nữa, tôi hận anh. Tốt thôi nếu như anh không còn yêu tôi nữa thì chào anh tôi đi” nói rồi cô đi luôn nhưng chưa đầy hai bước thì anh đã kéo cô về phía mình.

Môi chạm môi, hai người dây dưa một lúc thì anh mới thả cô ra và nói.

“Em chưa nghe hết câu ”không còn yêu mà là còn yêu hơn cả tính mạng của mình, anh có thể bất chấp mọi thứ vì em, đơn giản là anh rất yêu em”....

Rất xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ của mình. Và cũng rất cảm ơn các bạn đã chờ đợi chap mới nhé :))))  
Yêu các bạn

## 25. Thông Báo Nho Nhỏ

Hôm nay Hương đã bị tịch thu máy tính bảng và điện thoại. Lí do là lúc nào cũng kè kè bên cạnh nên bài kiểm tra bị điểm thấp. Suy ra là bị thu. Nếu may mắn cuối tuần này mình sẽ lấy lại. Hiện tại mình phải mượn máy của bạn mình. Mong các bạn thông cảm nhé

## 26. Chap 23

-Tình yêu là thứ tình cảm kì lạ, có sức mạnh giúp cho con người quên đi niềm đau, quên đi những sóng gió để họ có thể hạnh phúc ở bên nhau....

---

Đã được nửa tháng cô và anh quay lại bên nhau. Nói chính xác hơn là đã hết giận đối.

Nhưng hết giận là một chuyện, còn chuyện chính á là chuyện khác cơ.

Hôm nay, anh định dẫn cô đi đăng kí kết hôn trước và sau đó mới cầu hôn sau. Thật là ngược đời.

“Chúng ta... kết hôn đi” anh nằm trên giường ôm cô vào lòng và thủ thỉ.

“Cái gì” cô bật dậy.

“Anh nói lại lần nữa ”Chúng ta kết hôn đi” anh đột nhiên nắm chặt tay cô lại.

“Em nghĩ để một hai năm nữa rồi tính, chẳng phải ở như thế này sẽ tốt hơn sao” cô đứng đưng đáp lại.

“Một hai năm nữa chẳng phải rất lâu sao?” anh hỏi vặn lại.

“Em thấy rất bình thường đấy thôi” cô thơm chụt lên má anh và nói.

Anh cũng vì hành động này của cô mà không nói thêm gì cả, chỉ từ từ thò tay vào bên trong áo cô....

“Á” cô giật mình “Anh làm cái gì vậy”

“Em còn hỏi sao” anh cười nhếch môi.

“Nhưng em mệt rồi, em muốn ngủ” cô than vãn và giả vờ ngáp.

“Ừ, em cứ ngủ đi một mình anh làm là đủ rồi” anh thản nhiên đáp.

“Anh....” cô á khẩu không nói được cái gì cả.

Còn anh thì vẫn tiếp tục làm việc của anh (m.n biết là chuyện gì rồi đúng k

## 27. Pr Truyện Mới.

Mình đang viết một truyện mới tên là Thầy ơi, em yêu anh. Mong các bạn ủng hộ nhé. Truyện thầy ơi, em yêu anh sẽ có độ dài nhiều hơn truyện người yêu nổi tiếng của trùm mafia.

## 28. Chap 24

Hành lang của tầng 30 đang ngập tràn những tiếng hét đại loại như:

“Anh, chết bầm chết dẫm này thả em xuống đi”

“Tên sắc lang bệnh hoạn thả tôi xuống”

“Thả xuống đi xin anh đấy”

“Tao bảo mày thả tao xuống” bực quá cô chơi luôn câu “mày” “tao” chẳng nể nang anh một chút nào cả.

Anh đen mặt, đôi chân dường như đi nhanh hơn. Thật sự là anh đang rất rất tức giận. Dám gọi anh là tên chết bầm chết dẫm, tên sắc lang bệnh hoạn và câu cuối cùng cũng là câu khiến anh bực bội nhất “tao bảo mày thả tao xuống”.

Thật sự anh phải trừng phạt cô gái nhỏ này rồi, dám ăn mặc sexy đã thế lại còn câu dẫn các nam nhân khác.

Anh nhanh chân đi vào phòng nghỉ dành cho tổng giám đốc.

Bịch...

Cô bị ném xuống giường một cách không thương tiếc.

“Con mẹ nó, em còn muốn làm anh bực nữa sao” anh rống giận.

“Em... không” cô sợ xanh mặt, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra.

“Thế tại sao em còn khiêu khích anh hả” anh tiếp tục quát, càng nhìn anh lại càng hận không thể đem cô khảm vào người mình để dấu đi không cho ai nhìn hoặc lấy nữa.

“Em kiêu... ưm” chưa nói hết câu thì những lời sau đó của cô đã bị anh nuốt vào.

Bàn tay cũng chẳng an phận lần mò trên dưới. Chẳng mấy chốc quần áo bay mất hết. Đến cả quần áo lót của cô anh cũng chẳng tha, tất cả đã bị xé rách.

Bây giờ trong phòng đã và đang có những cảnh phải khiến người khác đỏ mặt. Hai người cứ thế mà quần vào nhau tạo ra cảnh tình cảm nồng nàn.

“Em... đã làm gì sai mà anh lại...” cô thở dốc nói một cách mệt mỏi.

“Em đã hỗn với anh là một, cái thứ hai là em đã làm điều mà anh không hề thích một chút nào cả” giọng anh sau trận kích tình kia thì trở nên khàn khàn.

“Em hỗn lúc nào cơ chứ, mà anh nói rõ ra xem em đã làm điều gì khiến anh không vừa lòng” cô bắt màn chu môi lên và nói.

“Em còn dám trả treo” anh đen mặt nói.

“Chúng ta không phải vợ chồng gì. Anh có tin em kiện anh vì tội bắt cóc và tội cưỡng đoạt người không hả à với cả bắt giữ người trái phép nữa” cô quay mặt ra chỗ khác.

“Ai bảo chúng ta không phải vợ chồng, em nhìn lên tay em nhanh cho anh” anh tự nhiên quát lên làm cô giật mình, nhắc đến tay mới nhớ vừa này XXOO anh có đeo thứ gì lên tay cô, bây giờ mới nhớ ra.

“Chiếc nhẫn này...” cô ngập ngừng ngẫm một lúc.

“Từ giờ em đã trở thành vợ của anh rồi” anh nói với chất giọng không cảm xúc gì.

“Nhưng anh chưa cầu hôn em” cô bắt màn véo tay anh một cái.

“Nhưng nhẫn đã đeo và em cũng đã nhận rồi, không cần nhiều nữa đợi tầm 3-4 ngày nữa chúng ta sẽ tổ chức đám cưới” anh nói lý.

“Anh... thật sự là anh muốn kết hôn, anh thể đợi khi em sinh đứa bé này ra à. Anh là một kẻ không biết thương phụ nữ có thai” cô rơm rớm nước mắt.

“Em nói cái gì...em có thai” anh vui sướng ngơ ngàng “Em có từ bao giờ”

“Em mới phát hiện ra từ tuần trước, hình như được một tháng rồi hay sao ý, chắc là từ cái hôm anh bắt và...” cô vừa nói vừa nhớ lại ra cái cảnh hôm đó, mặt cô chợt đỏ lên “Hu hu đều là tại anh hết, em không muốn còn trẻ như thế này mà phải một nách hai đứa con đâu”

“Chẳng phải như thế sẽ tốt hơn sao, có thêm một đứa nữa thì không ai dám tư tưởng đến em nữa” anh vừa nói vừa đứng dậy đi vào nhà vệ sinh để tắm rửa.

“Mạc Thiên Dương đồ tồi, đồ khốn nạn anh làm tôi ra nông nổi thế này rồi đi sao, quần áo cũng bị anh xé hết rồi. Mạc Thiên Dương tôi hận anh, tôi sẽ kiện anh” cô hét to, nói thể cho oai chứ chẳng tòa án nào dám nhận đơn kiện Mạc Thiên Dương, có ngu mới nhận.

“Em còn nói nữa anh sẽ ”ăn” em tiếp đấy” chỉ với một câu nói của anh đã làm cô im bật không dám nói thêm một lời nào nữa.

“Quần áo của em tí nữa có người mang đến” anh nói từ trong nhà vệ sinh vọng ra.

“Không được, vậy sẽ có người biết” cô không đồng ý mà hét lên.

“Nếu không thì em có thể không mặc gì mà đi” anh đã đi ra và quần đợc một chiếc khăn ở phía dưới.

Có trời mới biết được bây cô rất muốn đạp anh đến chết. Thật là muốn giết người.

“Anh đùa thế thôi tí nữa sẽ có người mang quần áo đến cho em và người đó là người mà em rất quen thuộc” anh cười cười nói.

Cộc cộc...

“Ba mẹ mở cửa cho con” bé Thiên Tuấn hét ở bên ngoài.

“Anh...đi chết đi tại sao lại để con mang quần áo đến đây” cô vừa nói vừa quần lấy chiếc chăn đi vào nhà vệ sinh.

Còn anh không nói không rằng gì đi ra ngoài mở cửa cho bé. 15 phút trước anh đã gọi cho Bạch Hổ nhờ đưa bé Thiên Tuấn đến đây và lấy luôn bộ quần áo.

“Ba mẹ làm gì ở đây mà không cho con đi với” bé con ngây ngô hỏi.

Cô ở trong nhà tắm nghe thấy thế thì trong đầu chỉ có đúng một suy nghĩ đó là “Mạc THIÊN DƯƠNG anh thật là quá tởm”

“Mẹ với ba đã làm gì mà phải nhờ con mang quần áo đến đây thế” bé con không thấy anh trả lời thì bỗng thấy cô ra thì hỏi.

Cô bỗng đỏ mặt và hét lên “Mạc THIÊN DƯƠNG tôi giết anh”

Còn anh thì chẳng mấy may quan tâm đến lời của cô nói,tóm lại là anh đã vui vẻ đeo được chiếc nhẫn vào tay cô. Và còn việc quan trọng hơn là anh và cô sắp chính thức trở thành vợ chồng...

## 29. Chap 25 End

[s://youtu.be/wHF3Jv6Gk2o](https://youtu.be/wHF3Jv6Gk2o)

Sau tất cả mình lại chung lối đi

Đoạn đường ta có nhau, bàn tay nắm chặt bấy lâu

Sau tất cả mình cùng nhau sẻ chia

Muộn phiền không thể khiến đôi tim nhạt nhòa

Và ta lại gần nhau hơn nữa.

Giữ chặt bàn tay mình cùng nhau đi hết bao tháng ngày

Mọi điều gian khó ta luôn vượt qua

Để khiến ta nhận ra mình gần nhau hơn

---

Hai tháng sau.

Toàn bộ trong giới hắc-bạch đạo cùng với giới thương nhân nổi tiếng trên toàn thế giới đều tập trung về vùng biển Maldives để chứng kiến một cảnh tượng gây chấn động toàn thế giới, so với hôn lễ thế kỉ của hoàng gia có thể nói là xa xỉ và có sức ảnh hưởng hơn nhiều.

Anh nhìn cô, một ánh mắt trìu mến chứa chan tình yêu. Cô là báu vật của anh, một báu vật vô giá mà ông trời đã trao cho anh, chỉ một mình anh mới được sở hữu.

So với lần đầu gặp cô thì bây giờ cô xinh đẹp và sắc sảo hơn trước. Và dĩ nhiên là trưởng thành hơn và cũng yêu anh hơn.

“Chị ấy quá đẹp anh ơi, thật sự là không có chỗ nào là chê được” Thiên Di đứng ở bên cạnh khều vai anh nói.

“Đã đến giờ rồi à?” Anh nhúm mày hỏi Thiên Di

“Không chỉ là chỉ là chị Nha Hương gửi ảnh của chị Jes cho em thôi” Thiên Di cười hì nhìn anh.

“Đưa ảnh anh xem” không đợi Thiên Di có đồng ý hay không, anh giật lấy điện thoại của cô nhìn.

Trong ảnh là một người con gái vô cùng xinh đẹp, có thể ví như thiên thần. Thiên thần của lòng anh. Trong ảnh, cô mặc lễ phục của một nhà thiết kế người Pháp nổi tiếng thế giới. Chiếc váy cưới đã mất hơn hai tuần và hơn 100 thợ thủ công để hoàn thiện. Chưa kể chiếc váy đầy rất quý, được đính với 10 viên kim cương to và hơn 100 viên kim cương nhỏ. Chất liệu váy được làm bằng loại vải tơ tằm mềm mại.

Chiếc khăn voan trắng rủ xuống làn da trắng và mềm mại của cô, dưới làn tóc đen bóng được búi lên còn có nụ cười nhẹ nhàng tựa như gió thoảng tạo nên vẻ đẹp thật tự nhiên. Cổ áo phía trước được thiết kế theo hình chữ V tạo nên dáng vẻ sexy và không kém phần sang trọng.

“Anh ơi! anh ơi! MẠC THIÊN DƯƠNG” Thiên Di thật sự bức mình vì người anh trai này thật rồi, có sắc mà quên anh em.

“Hả...hả đến giờ rồi sao” anh ngơ ngác trả lời.

“Dạ thưa anh, đã đến giờ làm lễ mời anh lên trên kia dùm ạ,thật là, anh đi lấy vợ mà còn quên giờ thế này chặc chặc chắc em phải nói với chị dâu để chị bỏ anh mất thôi” Thiên DI giả vờ nói.

“Em thử xem” anh trừng mắt nhìn Thiên Di.

“Em xin lỗi được chưa, thấy mà sợ à” Thiên Di bịu môi lườm anh và bỏ đi.

Lúc này nhạc đã vang lên, báo hiệu cho mọi người thời khắc quan trọng đã tới. Tất cả mọi người ngồi về đúng chỗ. Không ai dám ho he một tiếng nào ngoại trừ...

“Huhu con không muốn mẹ lấy ba đâu, mẹ là của con cơ” bé Thiên Tuấn khóc ré lên, và còn la hét nữa chứ.

“Này Thiên Tuấn, mẹ không lấy ba thì lấy ai chứ” anh trừng mắt nhìn bé con.

“Mẹ còn có thể lấy con mà” Thiên Tuấn hôm nay rất cả gan a, dám cãi lại ba mình nữa.

“Con, tiểu tử thôi, con nghĩ là con có thể đem lại hạnh phúc cho mẹ con sao” anh cúi sát xuống gương mặt thu nhỏ của anh.

“Anh làm sao con vậy hả?” cô nhìn thấy cái cảnh một lớn một nhỏ đang đứng cạnh nhau, một người thì khóc một người thì mặt như muốn giết người,làm cô thấy là lạ. Mọi khi hai ba con nhà này quần nhau lắm mà.

“Mẹ, mẹ có thể bỏ ba được không” bé con ngược đôi mắt ầng ậc nước mắt nhìn cô.

“Tiểu tử thôi con đang nói cái gì thế?” anh thật là chỉ muốn vác nó đến bệnh viện để xét nghiệm ADN mà thôi.

“Mẹ à, con rất lo lắng cho mẹ khi mẹ phải lấy một ông già đấy” bé con lúc này đã lau hết nước mắt, có chút vui mừng và pha một chút cầu khẩn.

Cầu khẩn cô không lấy anh sao, hừ cô thử nói sẽ không lấy anh nữa xem dù là nói đùa với thằng bé cho vui. Anh sẽ sẽ...hazz

“Này,con không được gọi ba con là ông già” cô cau mày nhìn con trai.

“Thôi thôi anh chị đừng cãi nhau nữa được không, hãy lên làm lễ kia” Thiên Tân lúc này mới nhắc, nhắc sớm làm gì phải để xem kịch hay nữa chứ, trên thế giới này chưa có ai dám chọc tức anh trai của anh ngoại trừ chị dâu và tiểu tử thôi kia.

Tiếng nhạc lại một lần nữa vang lên. Cô lại một lần nữa bước vào nhưng chậm hơn lúc đầu, nhìn cô chậm chậm bước vào làm anh chỉ muốn chạy đến và vác cô lên để cho nhanh hơn.

Sau khi đã bước đến bên anh, cô quay mặt lại nhìn anh,đợi cha sứ làm lễ.

“Mạc Thiên Dương con có đồng ý lấy Jessica Kim là vợ mặc dù ốm đau hay bệnh tật, mặc dù nghèo khó hay giàu sang,...” cha sứ chậm rãi nói, nhưng...

Sau khi bắt gặp được ánh mắt khẩn trương của ai đó làm khuôn mặt hiền hòa của cha sứ rịn ra mồ hôi vì sợ nên phải đọc nhanh hơn, đọc luôn đến đoạn tuyên bố “Ta tuyên bố hai con là vợ chồng”

Và rồi cha sứ sợ đến nỗi từ đó về sau không giám nhận những hôn lễ của những người có địa vị cao nữa. Dù có nhiều tiền như thế nào...

Và rồi anh bước đến ôm cô thật chặt, chỉ sợ cô tuột khỏi tay mình mà thôi, mãi đến khi cô khó chịu thì mới bỏ cô ra.

“Anh yêu em” anh thì thầm vào tai cô, giọng nói nhẹ nhàng mang chút cương chiều và ôn nhu.

“Em cũng yêu anh”

Hai người cứ thế ôm nhau vào lòng và hôn nhau thật say đắm.

Cả đời này anh chỉ có cô, một mình cô mà thôi, và cô cũng chỉ có một mình anh mà thôi, mãi mãi không xa rời...

---

Chào các bạn sau “mấy ngày” không gặp, Hương rất xin lỗi vì sự chậm trễ này. Và Hương chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ Hương trong thời gian qua. Và thông báo cho các bạn một tin nữa là truyện vẫn còn 2 ngoại truyện nữa.

Và mình mong các bạn ủng hộ bộ truyện “Thầy ơi, em yêu anh” của mình nha. Bộ đấy sẽ dài hơn bộ này, có gì thì các bạn ib hoặc comment lên trang cá nhân cũng như vào trang cá nhân của mình để biết thêm chi tiết nhé :))

Hương yêu các bạn nhiều \*moa moa\* \*chụt chụt\*

P.s: Có bạn nào cuồng bài sau tất cả giống như Hương không thì giơ tay nhé.

Nhớ ủng hộ truyện “Thầy ơi, em yêu anh” cho mình nhé.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-noi-tieng-cua-trum-mafia>*